Veronica-Alina Constanceanu

*****

O (po)VESTE VERDE

Ilustratia copertei:
Childe Hassam, ***Mare albastra sub soare***

© Veronica Alina Constanceanu & Editura Marineasa
ISBN 973-8215-11-0

Veronica-Alina Constanceanu

O (po)VESTE VERDE

Editura Marineasa
Timisoara, 2001

Parintilor mei

PARTEA ÎNTÎI

Nu–mi aduc aminte sa-mi fi fost vreodata altfel… Un gînd simplu pe care îl am în minte de vreo doua zile. Ma uit în jur si îmi zic: “niciodata altfel.” Gîndesc fragmentar. Nu înteleg decît de aici pîna aici. “Daca vrei, eu îti spun tot si tu scrii. Va fi cartea ta…Ti-e frica? Ce, n-ai talent?”

Stau între cartile mele, o gramada de carti aranjate frumos pe rafturi. Ma uit la ele si îmi zic cu tarie ca scrisul nu salveaza, dar uneori te ajuta sa-ti suporti viata. Cam idiot gînd, idiot de tot. Altul n-am, asa ca iau o carte la întîmplare. Îmi aluneca ochii pe cuvinte, dau paginile mecanic, nu retin nimic, dar nici nu încerc.

Ma uit pe geam. La ora sase, daca ma uit pe cer vad o linie alba, care creste de la sud la nord. Atunci, imediat, privesc mai jos si mai vad una. Pe urma, printre ele, trece o alta în directie opusa. Asa ma calmez, dar mi-e un pic teama sa nu-mi oboseasca ochii si liniile toate sa se amestece… O fi adevarat ca pot sa modific totul doar privind?

Vis straniu: am intrat într-un bar cu Liviu, bar de secol nouasprezece, cu scaune mici, învelite în matase bej-înflorata, lampi cu abajur din aceeasi matase si franjuri. Cochetarie orientala, aproape chinezarie. Lumina puternica doar într-un loc, unde eram noi. Mi-a dat bani. Împaturiti. Am vazut un 20, dar nu ma prea interesa cîti erau. M-a întrebat daca nu vreau sa ne asezam, sa mai stam putin. Ciudat e ca ne-am pus la mese diferite, apropiate totusi. EL nu era Liviu, adica nu-i semana, dar era EL. La un moment dat, am simtit ca sufletele noastre se îndepartau, desi nimic nu parea ca se misca. Statea pe o bancheta mica, între doua femei necunoscute mie. Cea din dreapta lui, cea care era în fata mea, îsi trecuse bratul pe dupa gîtul lui, iar el îsi lasase capul pe spate, primind gestul. Am vazut cum mîna acelei femei, degetele ei lungi si subtiri treceau mai departe si o mîngîiau pe cealalta femeie, tot bruneta, tunsa scurt, freza si figura din anii treizeci, care îsi unduia gîtul într-un gest aproape erotic. Ma uitam la ei si ma durea ca îl pierd, iar el, blond, nefiresc de blond, concentra în el toata lumina. N-am mai suportat si m-am ridicat sa plec. S-a ridicat si el; mi-a zis ca nu are ce face, ea îl ajuta. M-a întrebat daca o sa ma descurc. Apoi, imagine separata cu un bordei aruncat pe o plaja pustie si marea învolburata, gri, alaturi. Pustiu…

As vrea sa pot scrie totul despre felul lui de a fi. Despre suvita portocalie, ca soarele lui Van Gogh, dintr-un tablou ce va fi pictat peste vreo zece mii de ani. Pentru ca totul e în el, si prin el. Dar nu pot… nu pot sa scriu despre pletele care într-o seara de mai s-au revarsat asupra mea si-au zis: “Nu-i adevarat! Viata-i frumoasa!” Nu pot sa scriu nimic despre tacerile lui, despre felul în care rosteste: “Da’ te mai uiti? Ce mai conteaza?” Si atunci ce pot sa fac sa-l pastrez cumva? Macar în clipa de acum, ce se însira în lantul secundelor si nu va muri nicicînd. Cum poate fi pastrat un om care sufera si se bucura, care plînge si rîde, care întreaba “De ce eu? De ce mie?”, care dispare, se-ascunde, nu spune nimic, care parca ar fi murit. Si dintr-o data, un telefon: “Ciao! Ce mai faci?” Cum poate fi pastrat tot ce e el, tot ce stii ca e el? Undeva, într-un ungher al sufletului. Sa fie doar el si vocea lui. “Tu mi-ai fost mie si mama si tata si mult mai multe. Tu ai fost umarul ala de care m-am tinut eu… sa nu cad.”

Simti ca vrei sa urli si taci. O clipa, o clipa pe care o pui într-un lant de clipe si o pastrezi si pe ea. “Sînt doar un copil. Am doar 21 de ani.” Si tu sa te simti dintr-o data batrîna. Ieri a fost demult, mult prea demult pentru a-ti mai aduce aminte. Ca azi e fara el, ca el e îngerul tau

blond... “Vreau sa ma vopsesc uite-asa… violet! Acum! Nu e prea mult timp. Vreau sa fac toate prostiile”. Sa traiesti ca sa se întoarca. “As vrea ca oamenii sa fie nemuritori. Sa fim toti fericiti în eternitate.”… Auzi liftul. Te opresti si numeri secundele. “Vreau sa am eu o discutie cu el, cu Dumnezeu!”

Am plecat de la scoala cu gîndul la “Graal, sang roayal”, o masina s-a îndreptat brusc spre mine. Mergea cu spatele, în viteza, m-am gîndit imediat la cadavrul inutil, balanganind într-un poem de Baudelaire. Noaptea îmi era întiparita pe trup. Dormisem, dar totusi în alta parte, nu era vis, era prea multa lumina. Îmi aminteam detaliile, gesturile, dar nu si vorbele. Pe o insula, neaparat pustie, un corp agatat de o spînzuratoare, un cadavru al nimanui/al tuturor se misca asemeni unei usi circulare. În fata lui, un foc imens si Villon, Baudelaire si Rimbaud, discutînd prin telepatie. Scriu si rup si iar scriu (nu stiu daca eu sau ei, dar ce conteaza, subiectul se acorda cu predicatul si în secolul acela). Cadavrul e un schelet, de fapt – o simpla entitate, amestec de duhoare si murdarie. Sîntem urîti, noroc cu hainele. Scheletul e altceva, el nu miroase, dar are acel rînjet al celui ce stie : “*I stop somewhere waiting for you*”.

În fata casei, am remarcat masina, deci era acolo, nu EL, ci altul, dar ce conteaza? Mi-am cumparat pîine; forma geometrica. M-am gîndit ce frumoasa ar fi o casa construita din asemenea caramizi. Dar la mine e cald; ma lovesc de Persky, l-am uitat jos, lînga birou. Si sta cuminte, scheletele nu-l prea mai impresioneaza, are si el unul, functional însa.

Aproape ca stiu: asta e singura salvare, sa spun tot, fara sa-ncerc sa înteleg. Mai întîi sa scriu tot. Dar chiar si-acum, gîndurile îmi zboara aiurea. Îmi aduc aminte, dar nu simt ca-mi aduc aminte. Pur si simplu, îmi aduc aminte. Culori, gesturi, vorbe, trupuri. Dar nu si trairi, doar o gheara ce ma sfîsie. A cui e? Ce vrea de la mine ? Asta e singura salvare: sa scriu tot.

Era o zi de primavara. Mergeam spre centru, traseul obisnuit, mers mecanic, gesturi tipice, gînduri la fel. Era soare, cald. Asa cred acum. Atunci: senzatii din toate partile. Nu era multa lume în jur. Am trecut repede de Complexul Studentesc, fara nici un gînd. La stînga, drumul spre Universitate era la locul lui, dar nu era pentru atunci. Am luat-o spre centru, nu mai stiu ce zi era. Ma apropiam de Bega, abia ghicita sub verdele primaverii. Am aruncat o ultima privire spre Universitate, hotarîsem deja: azi nu! Am privit strada, am vrut sa trec, dar n-am putut. Era acolo, adica dincolo, pe partea cealalta a drumului, lînga pod. Urcase dinspre parcul din fata Chimiei, venise tocmai pîna acolo, în raza mea de vedere. Era blond, pletele i se revarsau pe spate pîna la mijloc. S-a îndreptat urgent spre centru, nu i-am vazut fata. Mergea repede, stia ce are de facut. Totul era calculat, nu privea decît înainte. Era în blugi si avea un rucsac, cam asa cum au azi toti, pe spate. Cred ca tot din blugi. Am vrut sa trec strada, sa-l ajung din urma. Veneau masini din ambele parti. Am continuat sa merg în viteza, aproape alergam. El mergea calm, cu pasi egali, hotarîti. “Nu ma opriti voi pe mine!” Mergea; deodata a aruncat o privire în jur. “Nu ma doborîti voi pe mine!” N-a rostit nimic, dar gestul a fost clar. Nu ma vazuse; m-am linistit. Am continuat sa merg, sau sa alerg. Mergea la fel de hotarît. N-a schimbat nimic, nu stiam despre ce e vorba, dar nu conta, nu putea fi învins.

Am încercat sa traversez, din ambele directii veneau doua camioane, acelasi tip. Am luat-o la fuga, au claxonat îndelung si am rîs. Cel din stînga era rosu, cel din dreapta era verde. Soferii m-au înjurat, nici o diferenta, doar culoarea si sensul. Mi-am cumparat o carte si m-am dus acasa. Gîndurile îmi vin de-a valma. Ma opresc aici, pentru ca trebuie sa-mi aduc aminte toate detaliile, pentru ca nu m-am oprit din drum. Nu m-am oprit la pod, am mers mai departe, am alergat, mi-am strigat “trebuie!!!!!!” si pîna la urma am reusit: am vazut cum arata.

Am baut ceva gen vodca si cola; aproape ca mi-e mai bine, desi nimic nu s-a schimbat. Vad durerea ascunsa într-un colt al camerei, dracusor asteptînd sa treaca narcoza. Apoi se va

napusti din nou, va musca din mine ca un copil ce musca dintr-un pepene, vara. Scuipînd peste tot semintele, boabele alea, sau ce-or fi. Zeama i se prelinge pe fata si pe mîini, ca sîngele meu, cînd rosu, cînd incolor. Aproape ca n-as vrea sa treaca starea asta, cînd nimic nu doare, dar îti vine sa strigi pentru ca totusi stii de ce doare si simti ca stii ca te doare. Asa trece viata, e ceva ce nu-i al meu, desi îi sînt miez. Vor veni altii. Nici ei nu vor pricepe nimic. Noroc ca ni se dau hîrtii galbene pe care scrie nascut/nume/prenume/mama/tata si mai ales: decedat/data/locul si cu asta, gata. Stam prostiti cu ele în mîna, la coada la rai sau la iad. Ne uitam la ele si ne umfla rîsul, cum i-am fraierit, ei ne-au trimis, dar uite c-am scapat, iar AICI, la coada, la rai sau la iad; si data viitoare la fel, zic unii. Tot e bine ca traim numai o data, zic eu, pacat ca s-a terminat vodca, sau ce-o fi fost. Azi noapte-am visat mult si pe toti, am vorbit cu Octav si el mi-a zis sa trec pe la el. Asta vreau? Deci asta vreau! Asa am visat! Pe urma am adormit la loc si i-am visat pe ceilalti. E o aglomeratie mare în sufletul meu, se calca toti pe picioare, cautîndu-si fiecare un loc mai bun, de unde sa se uite afara, printre vertebre. Le dau la o parte ca pe niste jaluzele de aluminiu, albe si frumos aliniate. Cîte un ochi aici, altul acolo, parca ar fi un cap cu mai multe zeci de ochi. Dar ei sînt mai multi la mine în suflet, numai ca tropaie si striga: “Uite ce soare e afara si noi stam aici la igrasie.” S-au vorbit toti sa iasa deodata, de aceea îmi apar toti în vis, toti deodata, ca sa ma înnebunească si eu sa le zic: “Afara, ma, stafii nebune ce sînteti!” Si ei sa plece pe rînd, sa se furiseze, cu ochii în toate partile, de teama ca o sa-i prind, ca n-o sa-i las. Si eu sa-i las sa plece pe rînd. Sa vada ei cum e cînd nu mai sînt la mine în suflet! Cum cred ei ca se vor descurca singuri pe strada? Fara haine, fara trup, doar niste aratari iesite dintr-un suflet, niste linii de abur, niste nimicuri. Uite cum trec oamenii prin ei; si-i calca în picioare, las’ sa-i calce! Vin ei înapoi! Cum cred ca se pot descurca?… Si uite-i cum stau si se uita la mine prin vise. Ca pe un glob de cristal, înauntru povesti minunate, povesti fara ei. Si ei pe la geamuri, prin globul de sticla, holbîndu-se înauntru, fara sa priceapa nimic. “Cum poate asta sa viseze fara noi?” Si ei, biete aratari aruncate din suflet, stafii de abur, fara trup. O sa le fie frig si frica, vor veni înapoi, se vor uita printre coaste înauntru, ca printre niste jaluzele de aluminiu. Si înauntru: lumina si alte aratari de abur, fericite.

“Cu ce esti tu mai grozava decît altii? Ce-ai înnebunit? Ce te crezi asa speciala, ca nu esti?!” (Uite despre cine vreau eu sa scriu, o chestie blonda! Pai cum, nu s-au mai vazut altii ca el, tot asa, tot blonzi?) “Nu esti, ma, cu nimic mai buna ca altii! Esti la fel! Trezes-te-te, Lucia! (Mai e si prost pe deasupra! Si nici nu stie cu cine vorbeste! Pe mine nu ma cheama asa! Cu cine crede asta ca vorbeste?!) “Trezeste-te! Maturizeaza-te!” (Adica sta la mine în vis, eu îl las sa stea la mine în vis si tot el tipa! E nebun, cum adica sa ma trezesc? Ce, vrea sa îl omor?… Asta chiar ca e nebun, uite cum ma zgîltîie ca un apucat. Poate vrea sa-i trag una, ca doar e visul meu…Sau chiar e nefericit, l-o fi parasit vreuna, sau ce l-o fi apucat? Da’ pe mine ce m-a apucat sa visez asa, cu nebuni, tocmai cu nebunul asta, blond ce-i drept, Liviu, ce-i drept… Au! Asta nu e vis, e din viata! Na, ca m-am trezit. Si nici nu mai e vodca, sau ma rog, ce-o fi fost…)

N-as putea sa-l descriu. Arata ciudat, ceva între sfînt si puslama, blond cu ochi de chihlimbar, asa e Liviu. Cu trasaturi ferme, frunte lata, nas drept; nu ma pricep sa-l descriu. Cînd l-am vazut prima oara, l-am urmarit cu grija, nu m-a vazut, l-am întrebat de mai multe ori: nu m-a vazut. Niciodata nu a simtit ca era urmarit, niciodata nu m-a simtit pe urmele lui. Atunci l-am pierdut, aproape de parcul din centru: a cotit brusc si cînd am ajuns acolo, nu l-am mai zarit. M-am consolat usor, eram doar un pic trista, as fi vrut sa stiu cum arata. Avea un mers mîndru, vroiam sa stiu daca are o privire la fel. Am luat-o spre centru, ocolind parcul pe care, brusc, îl uram. Din cauza aleilor pierdusem naluca blonda. În Piata Operei erau unii adunati în cerc si cîntau. M-am apropiat sa aud cîntecul… Era acolo, blond, în blugi, cu pletele aproape de sol, se asezase pe rucsac. Melodia invada aerul, aproape ca o respiram. Deodata, s-a întors, m-a privit scurt, fara sa zica nimic, doar ochii i-au scînteiat usor: “Ei, bine, acum m-ai gasit; acum ce-o sa faci?” Am plecat, ce puteam sa-i spun? Era perfect: închidea cercul.

Mi-a trebuit mai mult de un an pentru a scrie aceste pagini. Nu am rabdare, vreau sa spun totul dintr-o data, dar nu pot. Sînt lucruri care n-ar trebui trezite din uitare, sa stea acolo amortite, împaturite frumos, cu miros de levantica. Acolo, între ele, sînt eu. Stau frumos într-o cutiuta si ma uit la mine, cea de acum. Si eu, cea de acum, ma uit la mine, cea de atunci. Stau speriata printre gesturi, fapte si vorbe, asa ca un copil printre mobilele din camera în care n-ar fi trebuit sa intre. Cineva îl cauta, iar el stie ca n-ar trebui sa fie gasit acolo. Se ascunde dupa un dulapior si tremura, livid de spaima. Dar teroarea e inutila, nu salveaza. Eu, cea de atunci, tremur de spaima ca eu, cea de acum, m-ar putea gasi. Pentru care dintre noi mi-e mai teama? Eu, cea de atunci, închid ochii si neg totul; eu, cea de acum, deschid usa camerei interzise, dau la o parte dulapiorul si vad ceva negru de spaima si stiu ca, numai avînd rabdare, pot sa iau bucata aceea sîngerînda si sa o pun la loc în trupul meu de acum. E plina de sînge, ceva se prelinge din toate partile, un fel de plasma roz, ca niste petale sfîsiate de trandafir. Eu, cea de acum, îmi ascund infirmitatea sub bluze largi, rana nu se vede si nici sîngele, sau limfa asta… Si însir cuvinte ca sa tes rana; dar ea vorbeste, spune ceva despre un înger blond care a venit si a zis : “Da-mi mie bucata asta, sa mi-o pun pe aripi, sa pot zbura”. N-am mai avut timp sa strig , sa ma zbat. “Eu nu pot trai fara bucata asssst…” N-am mai terminat cuvîntul, tipatul, ca îngerul meu blond a scos de sub inima un fluture care a muscat din mine. Eu, cea de atunci, am ramas între coltii lui; si pe urma, nu mai stiu nimic… Cînd m-am trezit, am început sa vorbesc. Am vorbit, am vorbit, am vorbit; acum scriu, pentru ca undeva, printre cuvintele astea, e un drum.

Gîndesc ca pot sa fiu atît de tare, încît chiar sa fiu tare. Ma pot elibera de toate chinurile astea spuse si nespuse. Am senzatia ca tot raul vine din mine si îl tin înauntru, nu care cumva sa-mi scape si-l cultiv cu pasiune. Primavara îmi iau sapaliga si stropitoarea mica, de plastic, cea cu care ma jucam vara, la mare; si ies în suflet, printre vene si carne si sap încet, încet, cu grija. Raul sta cuminte acolo si dupa ce-l plantez, el creste. Îl stropesc din cînd în cînd, ma uit la el cum creste, cu dragoste ma uit la el. Si el creste, si creste, ca iedera; se prinde de molecule si gînd, de hemoglobina si lobul stîng. Creste, pîna ce acopera totul si atunci iese din mine. O ramura verde îmi iese prin ochi, alta se întinde pe pulpe; peste tot sînt numai frunze si eu sînt verde, ca s-ar putea zice chiar ca a venit primavara si e normal sa înmuguresc si pe urma sa dau si pe afara, de parca as avea o rochie de clorofila. Dar nu, nu e iedera, nu, nu sînt frunze. Sînt eu si raul din mine care ne întindem. Mai vine unul si rupe o frunza si pleaca cu ea; o pune într-un pahar sa-i dea radacina si se trezeste brusc într-o dimineata ca nu mai e nimic în pahar, decît apa neînceputa. Si vine altul si ia o frunza, o pune în apa sa faca radacini; si iar dispare… Si tot asa, vine unul, altul, ca doar si ei vor iedera asa frumoasa sa o atîrne pe la porti si peste case. Dar nimic, nimic!… Dar dupa un timp le cresc si lor frunze din ochi, le iese o tulpina prin gura si se acopera totul cu frunze. Si uite asa, la un moment dat, peste tot se întind tulpini, unele mai firave, altele mai puternice si se tot încurca între ele, ca nu mai stie nimeni care a cui e. Se tot încurca rautatile astea între ele, ca tot pamîntul e acum numai o încîlceala verde si nici nu ne mai putem privi în ochi de atîtea frunze. Nu stiu daca e asa, ca de la un timp ne-am obisnuit toti cu frunzele si nici nu le mai vedem; le-am transformat în aer, în vorbe, în cîntec de pasare albastra si ne comportam de parca n-ar fi… sau n-ar fi din noi. Se aude fosnetul, dar nu vedem nimic cu adevarat. Ne-am obisnuit cu ele, ca si cu noi de altfel. Numai eu parca nu-mi iert raul asta. Dar poate ca iarba, iedera, sau ce-o fi, nu e raul, ci doar suferinta provocata de el; si de aceea nu o mai vedem, ca nu putem trai privind-o în ochi. Sau pentru ca putem fi tari, putem fi atît de tari, încît sa gîndim ca putem fi tari.

Dupa aceea nu l-am mai vazut foarte mult timp. Nu stiam nimic despre el, decît ca era blond, ca avea blugi si un sac mic, tot din blugi. Nu mi-l puteam imagina altfel, nu-l vedeam facînd altceva decît mergînd. Am vorbit despre el cu toti prietenii mei, cu toate cunostintele mele. “Ma, stii, s-ar putea sa fie Liviu, seamana, dupa cum zici tu…” M-am bucurat, chestia blonda avea un nume, care chiar i se potrivea. “Da’ nu-l cunosc prea bine. Vine uneori prin

Bana', cam cu teama, ca are o prietena care nu-l prea lasa sa bea, da' bea mult". Începea sa prinda contur, nu mai era o simpla naluca blonda, era deja o obsesie blonda care avea un nume: Liviu. "Unde?" "Nu stiu unde…Si nu stiu ce face… Astia din gasca sînt pe terminate cu scoala, da' el, nu stiu…" Oricum nu avea nici o importanta, am hotarît ca e destul. Am continuat sa-mi vad de programul meu idiot, sa merg la unele cursuri, sa sar peste cele care nu ma interesau. Eram deja în anul patru la Litere si asa ceva era la moda. Îmi placeau la nebunie literatura si rockul. Iar Liviu era simbioza perfecta : un personaj interesant, care întîmplator, semana foarte bine cu Axl. De la care eu am învatat foarte multe, mai ales ca te poti iubi asa cum esti numai dupa ce nu mai ai pe cine sa dai vina pentru deziluziile tale si le refaci, le recladesti si distrugi *dez*-ul. Ramîne iluzia pura, ramîne ceea ce esti tu cu adevarat, ceea ce le arati celorlalti ca esti tu.

Am învatat multe de la el, pentru ca mi le-a spus direct, cu vocea lui usor metalica. Si mi le-a tot repetat în timp ce eu dadeam casul la maxim si muzica si vocea si durerea intrau în mine, amestecau sîngele si materia cenusie si alba; totul se naruia, se recladea din vorbe, din muzica, din durerea lui, a mea, din bucuria mea ca totul e posibil. Vocea lui îmi patrundea în magma aceea cînd cenusie, cînd alba, mi se prelingea în trup, încît eram sigura ca totul e al meu, fiecare sunet, fiecare cuvînt, ca eu sînt în toate si vocea aceea ma recladeste. De aceea, am învatat multe, stînd asa ore întregi, ascultînd pîna la epuizare melodie dupa melodie, o data si înca o data, de sute de ori. Consumîndu-mi toate obsesiile, toate bucuriile si toate durerile. Regasindu-ma printre ele, refacîndu-ma din sperante stricate. Pentru ca daca unul poate, atunci toti putem. Aveam nevoie de el pentru a ma convinge ca poti ramîne în picioare si atunci cînd toti dau în tine. Aveam nevoie de o iluzie, ca sa ma pot recladi în jurul ei.

De cîte ori îmi era foarte greu, porneam pe strazi sa-l caut, pentru ca el era îngerul meu blond, în el si prin el erau toate. Stiam cum îl cheama si-l rugam sa apara, asa cum unii invoca ploaia. Mergeam aiurea pe strazi, încercînd sa înteleg cine sînt. Aproape ca nu mai stiam, zilnic ma priveam în oglinda, dorind sa vad în spatele ei. Chiar mi-a trecut prin cap sa m-apuc sa o demontez, sa scrijelesc negrul acela ca sa ma gasesc dincolo de el. Trebuia sa fiu undeva, ascunsa prin sticla subtire, de lumea pe care nu o întelegeam si o refuzam asa cum era. Si ea ma refuza pe mine, ca pe un avorton aruncat din trupul mamei care nu vroia viata ce se zbatea în ea, nu suporta apendicele acela monstruos care atîrna în ea, care se hranea din trupul ei, sufocînd-o. Si viata asta sa se încapatîneze sa fie. Cu sînge mult pe mîinile doctorilor, pe fetele lor de oameni obositi, plictisiti sa tot vada vieti distorsionate, iesite din trupuri cuprinse de un spasm nefiresc. Femeia care se strînge toata, trupul ei se arunca spre înafara doar pentru a distruge mica viata nenascuta. Si avortonul - nici el, nici ea, nici viu, nici mort – rezista si cade în lume, într-o lume pe care nu o întelege, o lume care nu-l întelege. Asa sînt eu, m-am nascut aproape la termen, avortul la care trebuia sa iau parte nu a avut loc, mama s-a razgîndit în ultima clipa, s-a întors de la poarta spitalului, în paltonul ei negru, strîns pe trup, învîrtind gentuta de lac negru, în toate partile, pîna cînd a si zgîriat-o de un gard. Si nu m-a iertat niciodata, desi ei i-a fost frica si pe urma, a fost si neatenta. Am fost lasata sa ma linistesc înauntru, sa nu mai dau din picioare, sa nu mai plîng. Si-am plîns acolo pîna mi-au secat lacrimile. Si cînd m-am linistit, m-am nascut repede si cuminte, nici n-am mai lovit pe nimeni înainte. Am venit pe lume fara sa ma revolt, am acceptat totul si n-am zis nimic. Am mai plîns un pic, doar asa, pentru a da de veste ca am venit! gata! - si ca sa termin lacrimile. Asa ca am plîns si eu ca un copil normal. Bineînteles ca nu îmi mai aduc aminte nimic din toate astea, dar îmi pot imagina ca a fost asa. E un lucru care s-a întîmplat, deci îmi pot imagina ca a fost într-un fel. Îmi pot imagina ca tot ce n-a fost, a fost, dar am uitat. Si stiu ca a fost, pentru ca a lasat urme, ca nasterea mea, ca Liviu. Pentru ca despre el e vorba.

Tot cautîndu-l asa pe strazi, vedeam zilnic zeci, sute de chipuri. Rotunde, ovale, dure, cu chelie, cu plete, cu zulufi, cu buze schimonosite, cu nas drept, cu pete si cosuri. Fete care

ascundeau un om, de parca ar fi fost oglinda mea din baie. Ma pregateam sa termin facultatea, ba într-o zi chiar am terminat-o, caci au trecut anii cautîndu-l. Într-o zi, cînd veneam spre casa, am trecut prin toate magazinele care mi-au iesit în cale, m-am uitat la toate tarabele din drum, nu ca-mi trebuia ceva, nu-mi trebuia nimic, ci altceva, cu totul altceva. Veneam spre casa, ca de obicei, prin Complexul Studentesc ale carui vîrste le depasisem. Ma uitam la tarabagii, la cei care vindeau de toate. Si deodata, am înlemnit, desi îmi vedeam mai departe de drum. Pe o banca era un tip care m-a privit scurt, s-a oprit din vorba, a facut o pauza mai lunga între cuvinte si eu m-am gîndit ca e un om bun, daca ma lasa sa trec astfel. L-am privit scurt si am trecut mai departe, simtind ca-l stiu de cînd lumea si ca el ma stie tot de atunci. Daca era acolo, pe banca, însemna ca locuia pe undeva pe acolo, deci o sa-l mai vad. L-am vazut a doua zi, tot cam pe acolo, simteam ca as putea vorbi cu el despre orice. L-am vazut pe la începutul primaverii, nu semana deloc a înger blond, era saten, de înaltime medie, cu ochi caprui, calzi; vindea si el cîte ceva ca sa faca un ban. Toate astea le-am aflat mult mai tîrziu, cînd l-am cunoscut. Am intrat în vorba firesc, m-am apropiat de masuta aceea mica, plina cu de toate. Nu aveam curajul sa ma uit la el. “Cautati ceva anume?!”, m-a întrebat cu o voce aproape nefireasca. I-am raspuns ceva gen “Nuuuu!!!”, desi eu chiar cautam ceva anume, ceva ce nu era pe nici o taraba, asta stiam sigur, de aceea am raspuns asa. Mergeam zilnic sa ma uit la carti si casete, si toate cele; el stia ca nu cumpar nimic, ca ma uit doar, nu se supara. Si asa am ajuns sa ne povestim o gramada de lucruri: “Tu, Lucia, gîndesti toata ziua, da’ habar n-ai ce vrei!”, mi-a zis odata, asa, din senin.

Niciodata nu m-am simtit mai singura ca atunci, ma plimbam aiurea prin Complex, ma uitam în toate partile, nu-l gaseam pe Octav si ma simteam pierduta. Aveam senzatia ca e suparat pe mine, pentru ca nu vrusesem sa vorbesc cu el (eram pur si simplu prea speriata si atunci am preferat sa plec, i-am zarit fata nedumerita, dar nu puteam sa zic nimic).

Ma învîrteam în toate partile, ma învîrteam aiurea si la un moment dat a aparut un grup de vreo patru sau cinci. S-a oprit, nu s-a mirat deloc cînd i-am zis: “Te cautam.” I s-a parut firesc si mi-a zis simplu: “Pai stau în caminul asta.” Mi s-a parut destul pentru o zi, asa ca ne-am despartit, el a plecat cu ei si eu m-am dus în oras, sa cumpar niste rosii. Mi-era bine, totdeauna cînd mi-e bine îmi fac o salata cît castronul, de manînc la ea o seara întreaga.

A doua zi nu l-am gasit niciunde, a treia zi la fel. Dupa mai mult timp, l-am vazut iar si mi-a zis: “Plec acasa, ma las de scoala.” Se vedea pe el ca are probleme mari, dar nu stiam cum sa-l fac sa vorbeasca. Asa ca iar l-am lasat sa plece fara sa întreb unde în caminul ala… cînd n-am mai putut, m-am dus acolo si am gasit un tabel cu toate numele, dar nu stiam care era al lui, pentru ca niciodata nu avusesem curajul sa-l întreb. Ma uitam derutata la lista aia, era cam un metru patrat, împartit frumos în patratele mai mici, în fiecare fiind vreo cinci nume, pe care sa-l aleg? Am stat si am citit lista aia de vreo cîteva ori, încercînd sa-mi folosesc toata imaginatia, toate lecturile mele se amestecau, cautam toate legaturile dintre nume si personaj, ma gîndeam ce nume i-as fi dat daca as fi construit un roman în jurul lui. Si dintr-o data totul a fost simplu. Era acolo, în centru, scris cu litere mari, tremurate. I-am lasat un bilet, acolo în hol, unde se lasa corespondenta, m-am dus acasa si am asteptat, ma gîndeam ca s-ar putea sa-i fi scris altcuiva si chiar ma distram în sinea mea. Peste o jumatate de ora, m-am trezit cu el la usa, se uita cumva speriat si mi-a zis: “De ce m-ai chemat ?”

Am trait împreuna una dintre cele mai frumoase povesti de dragoste, atît de frumoasa, încît nu are nimic deosebit în ea. Totul curgea firesc, nefiresc de firesc : visam împreuna, respiram împreuna, mergeam împreuna, chiar paream unul la un moment dat. Era multa fericire în monotonia asta aparent banala, ne stiam toate tainele, calatoream unul prin altul, prin sîngele celuilalt, prin gîndurile celuilalt. Într-o zi chiar m-am legat de un firicel pe care tocmai îl inspira si m-am dus acolo înauntru ca sa vad cum era posibil. Am patruns încet în templu, printre alte molecule de toate tipurile, m-am tinut bine de o capilara mai frumoasa (asa mi s-a parut mie ca era cea mai frumoasa). Am stat un pic sa-mi revin; ma simteam ca într-o catedrala, ca în mica

biserica sapata în piatra de la Mont Saint-Michel, numai piatra sfînta, peste care s-au mai construit doua biserici, ascunse sub un castel. Asa ma simteam si stateam acolo pipaind viata care trecea pe lînga mine ca sa-l sustina pe el. M-am lasat apoi purtata prin tot trupul, am vazut fel de fel de culori si pasari ciudate, si fel de fel de imagini cu copii, cu batrîni, cu un pian care cînta singur. Am vazut cum se naste o speranta, cum se aduna apa si pe urma se învîrteste mereu pîna ce izbucneste un gînd. Am vazut fel de fel de lucruri, ma uitam fermecata si îmi era chiar ciuda pe el, ca ascunde toate minunatiile, ca nu le scoate de acolo, ca nu le poarta pe strada sa vada toata lumea ce are el. Si chiar i-am spus sa nu le mai tina ascunse. Dar el nu stia ce are acolo si chiar mi-a zis : "Tu, Lucia, iar bati cîmpii! Nu-i nimic, decît oase si carne si fibre din astea de muschi! Si totul poate fi explicat! Hai, tu!, ca doar stii! Ai învatat la bio!" Si în momentul acela chiar am urît-o pe profa de bio, ca mi-a zis ore întregi ca acolo nu e decît un tesut cu mai multe straturi de celule (da' nu toate). Ca nu e decît un metabolism nenorocit si circulatia mica si circulatia mare si fel de fel de aparate. Si pe urma le-a desenat ca sa ma convinga si eu am crezut-o, pentru ca ma privea într-un fel special, clipind des din ochii ei calmi, adînci, de caprioara ranita. Si eu am crezut-o, probabil pentru ca asa era cel mai comod si cel mai simplu. Nu mi-a zis nimic de culori si de pian si de toate minunile pe care le vazusem eu acolo înauntru si eram sigura ca le vazusem, asa cum stiam clar ca nu sînt nebuna. Si ca sa-i demonstrez toate astea, l-am lasat sa se uite si el în mine, l-am respirat o data. Dar mi-a fost teama ca nu va gasi nimic. Si cînd s-a întors, mi-a zis : " Tu, Lucia, stii ca ai dreptate! Toti biologii astia sînt niste prosti. Am vazut tot, dar undeva pe aici (si m-a atins undeva între pleoapa stînga si tîmpla) era o usa pe care n-am putut s-o ating, c-a disparut". Nu stiam nici eu ce era acolo si m-am dus într-o noapte. Am gasit usa si-am încercat sa o deschid. Cineva se opunea din cealalta parte. M-am înfuriat si am început sa împing cu furie. Am si tipat si am izbit. Si atunci am vazut un înger blond ; în blugi, cu plete pîna la mijloc. A iesit calm si mîndru, a pornit înainte cu pas sigur. Stia ce are de facut. Deodata a aruncat o privire în jur, n-a rostit nimic, dar gestul a fost clar, nu ma vazuse. M-am linistit. M-am luat dupa el, mergea la fel de linistit, n-a schimbat nimic, nu stiam despre ce e vorba; nu conta. L-am urmarit cît am putut, apoi l-am pierdut.

Dupa aceea, parca eram bolnava. M-am departat de Octav. Mi-era teama sa nu descopere locul acela ramas sîngerînd. Într-o zi a plecat. "Tu, Lucia, nu mai pot trai asa". Am ramas trista si pustie, nu mai îmi placea nimic, nu ma mai bucura nimic. Ramîneam ore întregi nemiscata într-un loc, cei din jur ma ocoleau, îmi dadeam seama ca le era frica de mine. Mergeam des lînga podul Michelangelo si stateam asa zile întregi, privind în gol. Îl asteptam. Pentru ca el era îngerul meu blond, în el si prin el erau toate. Oamenii începusera sa se obisnuiasca cu mine. Chiar fusesem trecuta pe harta orasului; chiar lînga pod era desenata o cruciuluta.

"Nu crezi c-ar trebui sa te trezesti?! Sa faci ceva! Stai si te uiti, nu faci nimic toata ziua! Cît crezi ca o sa mai suport? Si mai gîndeste-te si la taica-tu! Ca toata ziua munceste ca sa te tina pe tine sa te uiti la pereti!" Mama era cu adevarat furioasa. Avea si de ce: ma dadusera afara de la lucru si eu nu faceam nimic, nici nu-mi pasa de asta…Numai ca nu ma uitam la pereti, nu ma uitam la nimic. Am tacut ca întotdeauna. Nici n-aveam chef de cearta. Vroiam s-o sterg de-acasa. Afara era soare, era cald si eu stateam în camera mea si - culmea!!!!! - cineva mai si tipa la mine! Mi-era tot mai clar ca trebuia sa-mi iau talpasita. Îmi facusem si-un plan si am plecat. Am zis ca merg la biblioteca. "Du-te! Începe de undeva! Înainte macar citeai, acum nici de asta nu esti în stare! Si sa-ti cauti de lucru! Ai terminat o scoala, ai o diploma, de ce stai?" N-am mai stat, am plecat repede. Totul era în floare, era primavara, Octav plecase de mult, trebuia sa fac ceva. Ma plimbam, cînd deodata am înlemnit: pe partea cealalta a strazii, dintre arborii plini de frunze rosii, aproape sîngerii, a rasarit EL, îngerul meu blond. Venea spre mine, cu pasi siguri. Stia ce are de facut – "Nu ma doborîti voi pe mine!" M-am luat dupa el, alergam, ma ascundeam dupa oameni, dupa copaci, ca sa nu ma vada. Mi-era teama sa nu se opreasca brusc si sa

traverseze, sa vina apoi si sa-mi strige în fata: “Ce vrei, de ce ma urmaresti?” Mi-am dat seama ca nu am nici un raspuns si m-am oprit. M-am întors din drum, m-am întors acasa. Trebuia sa-mi caut ceva de lucru!… În loc de asta, am început sa umblu prin Bana’ si sa vad toti decrepitii aia, îmbatrîniti înainte de vreme. Curgea berea peste tot, se asezase în straturi groase pe fetele lor altadata tinere, poate si frumoase. Pîna si gîndurile duhneau. Mergeam acolo sperînd sa-L gasesc sa-L cunosc în vreun fel. În loc de asta, am ajuns sa urasc berea. “Nu stiu, ca nu i-am mai vazut de mult pe aici. Pe nici unul din gasca…Pacat! Erau tare draguti.” M-am uitat la ea ca traznita, îmi era ciuda ca n-am întrebat-o de la început. S-a uitat la mine, a luat sticlele, a sters bine masa si cînd a vazut ca nu mai zic nimic, a plecat.

Am început sa bat birturile, barurile, bombele si am ajuns la o singura concluzie: omul asta nu bea în public, sau nu bea deloc, sau o fi fost la dezalcoolizare, sau, la dracu!, ce mai conteaza! Asa ca m-am facut copil cuminte, mi-am gasit chiar si o slujba, oribila, ce-i drept, banoasa, ce-i drept! Ca doar aveam o diploma! Aveam un program de robot bine programat. Uneori mai ieseam cu prietenii în oras, uneori mai plecam la mare, uneori mai mergeam în vizita. Uneori, foarte *uneori*. De obicei ma sculam la sapte. Îmi beam cafeaua la sapte treizeci, doua-trei cesti deodata. La opt fara un sfert plecam. La opt si doua minute eram la lucru. La zece mîncam un corn. La patru si jumatate eram acasa. La sapte ma uitam la stiri, la zece ma culcam. Dormeam fara vise. Uneori ma mai deranjau vecinii, uneori tot programul îmi era dat peste cap. Pentru ca se strica liftul. Pentru ca ploua. Pentru ca mai oboseam. Si-atunci, încercam sa evadez. Într-o zi, cînd chiar n-am mai putut, am facut explozie! Am aruncat tunete si flacari! Am plecat în oras. La dracu’ cu sfintii si mironositele! Am plecat! “Ba, ce faci?” “Merg!” “Hai cu noi, mergem la concert.” Nu mai fusesem la o chestie din asta, rock, din studentie, sau din tinerete, totuna-i! M-am dus; dupa aceea am mers toti într-un bar. “Ce mai faci, Lucia?” Ma uitam la toti indivizii aia, cîndva îmi fusesera prieteni. “Iar te dai mare, tu-intelectuala, si noi-betivii! Hai, lasa astea, cu noi nu-ti merge, las’ ca te cunoastem noi!” M-am retras într-un colt cu Sanduca. Speram ca macar ea sa ma înteleaga. “Mi-am revenit greu; si acum ma mai gîndesc la toate astea. Dar nu mai pot trai asa, cred ca as înnebuni!…Stiu ce-am pierdut, ce pierd, dar nu mai pot! Era fain în scoala, acum gata! Am intrat în turma”. Ma uitam la toti zdrentarosii, rockerasii, hipiotii care venisera în bar, dupa concert. N-aveau probleme: rîdeau, tipau, spargeau pahare, înjurau sistemul, profii si tot ce se mai nimerea… “Lucia, spune ceva!” Sanduca se uita la mine derutata, chiar speriata. “Ce sa-ti zic ? Viata asta, oricum i-as zice, tot prea frumos i-as zice…” N-am mai vazut nimic, n-am mai auzit nimic. Dintr-o data, aveam în fata, în spate, în toate partile, o pleata blonda. Am încercat sa o dau la o parte, sa vad cine mai sînt, unde mai sînt. Dadeam suvitele la o parte si apareau altele si altele. Cînd m-au vazut asa disperata, mi-au zis: “Nu-i adevarat, viata-i frumoasa”.

“Toti scriitorii tai sînt niste ratati. Uita-te la ei, nu pot iubi, nu pot nimic! Niste monstri, niste plîngaciosi! Ratati, ca oameni! Nimic nu pot face, nici o rotita, nici macar o ciorba ca lumea!… Uita-te la Bacovia asta al tau, uita-te, bai, la el! Uite cum sta în poza asta, ca-ti vine sa plîngi ” Liviu vorbea de minute întregi, nu-l mai puteam urmari; si nici n-aveam vreo replica. Amestecam în supa aia idioata, doar ca sa fac ceva. “Niste tîmpiti care scriu, imaginîndu-si ca asa salveaza lumea si p-orma vin si-mi dau mie lectii, ca *asa* e bine, ca *asa* trebuie! Nu, nu-i asa! Da’ de ce sa fie asa?! Ca asa zic ei? Nu, eu zic ca nu-i asa! Sa vad ce o sa-mi faca! Da’ ei or sa zica: *lasa-l p-asta! sa-mi termin eu cartea!* si o sa scoata un sens din viata mea, c-o sa-mi vina sa vars!” Ma uitam la morcovii aia care nu se lasau fierti, parca erau Liviu. “Asa c-apuca-te de scris, scumpo, ca-n rest, gata, asta esti! Si lasa dracului oala aia! Cine a mai vazut s-amesteci în ciorba? Scrie, scumpo, scrie, hai, eu îti zic tot, tot ce e de zis despre mine si tu scrii, ce ti-e frica? N-ai talent?” Ma uitam la el prostita, de unde i-o fi venit ideea ca as vrea sa scriu? Am lasat oala, ca deja ma durea mîna, m-am uitat la el, la fata lui, l-am pus sa se întoarca în profil, da’ n-am vazut (ciudat!) nimic deosebit. Si i-am trîntit si o farfurie de supa, cu morcovii aia, sa se descurce cu ei!

Am crezut ca o sa se potoleasca, dar nu, a mîncat linistit, pe urma si-a aprins o tigara, savurînd totul si privindu-ma din cînd în cînd, parca adulmecînd spaima. Adevarul e ca mi-era frica, stiam ca va continua, dar nu stiam cînd. Ar fi putut pleca în oras doar pentru a se gîndi la toate astea; cînd colo, s-a ridicat brusc, a mers la biblioteca si dupa cîteva secunde a scos o carte pe care a deschis-o de parca ar fi fost leproasa; si, tinînd-o asa, cu vîrful degetelor, mi-a zis: *“Asculta aici: eu nu cîrtesc împotriva ta, destinule, etern si abstract tap ispasitor al slabiciunilor omenesti, nici nu ma agat de magaria si rautatea oamenilor, care au împiedicat înflorirea si rodirea sufletului meu, neîngaduind triumful pe care poate îl meritam”*. S-a oprit cîteva secunde, de parca n-ar fi gasit ce cauta, desi era totul acolo si eu stiam; mi-a privit mirat gestul pe care l-am facut, i-am luat cartea, am deschis-o la alta pagina si i-am dat-o înapoi. S-a bucurat si a continuat sa citeasca, aproape rîzînd: “*N-am izbutit sa fac ceea ce îmi propusesem, n-am îndeplinit ceea ce promisesem, n-am ajuns sa obtin puterea pe care am visat-o, dorit-o si urmarit-o ani de zile”*. S-a plictisit, a pus cartea la locul ei si a luat alta, cam rupta. “Auzi la asta: *daca pleca uneori în oras, era pentru ca viata ei devenise un fel de camera parasita în graba pe care o regasesti mai tîrziu jefuita de dihania amintirilor pitice…* Asta-i despre tine?” Nu-si putea ascunde bucuria ca avea dreptate. “Ti-am mai spus, tu ai întotdeauna dreptate!” Ma ura cînd îi trînteam replica asta, asa ca a continuat: “*Daca pleca uneori, era pentru ca lumile se prabuseau cu prea multa viteza în somnul ei chinuit si astfel, ceea ce dimineata parea a fi idee cu articulatii coerente si fine, seara era gasit gunoi maturat cu obstinatie si ascuns dupa usa.”* A aruncat cartea, prea usoara sa faca zgomot, iar pe urma a privit-o de parca ar fi fost un gîndac. Am pus mîna pe telefon si am format un numar la întîmplare, oricare, numai sa scap. Mi-a luat receptorul, avea si alta carte în mîna si a început sa declame: “*Am fost asasin de copil. Nu vreau sa spun asasin de copii, desi ar fi o idee. Vreau sa spun asasin de cînd eram copil, cu alte cuvinte, un asasin care s-a brodit sa fie copil, sau un copil care s-a brodit sa fie asasin. Alegeti voi ce doriti.”* Pe urma l-a umflat rîsul si a închis telefonul. “Mai ai multe de-astea?, m-a întrebat redevenind brusc serios. Nu zau, s-ar putea sa-mi placa.” Cîteva secunde a fost liniste, am pus cartile la locul lor, am privit totul dintr-o data, toate paginile acelea tiparite mai mic sau mai mare, pagini pe care le citisem de cîteva ori si altele neatinse vreodata. Am plecat apoi spre bucatarie si asa, mai mult pentru mine, ca el tot n-ar fi priceput, am început sa fredonez un cîntec destul de idiot, idiot de tot: “*Hei, Jack Kerouac, I think of your mother…*”

Din bar, n-am plecat împreuna. Am baut doar cîteva beri si-a disparut.

Si-atunci n-am mai vrut nimic, decît sa plec acasa. “Hai sa mergem!” Sanduca m-a privit de parca n-ar fi înteles: “Da-i doar doua!” Cînd a vazut ca n-o scoate la capat cu mine, a zis: “Stii ce, du-ma la Mac!” Ne-am adunat cît am putut si am pornit-o. Racoarea noptii ne facea bine. Am trancanit întruna, nu prea mult, ca am ajuns repede. Am lasat-o acolo si am pornit agale spre casa. Din centru, de la Maria, am luat-o pe mal, privind luminile cazute în apa, de parca ar fi fost ziua mea de mîine. Fara sa vreau, ma îndreptam tot spre bar; stiam ca nu mai putea fi nimeni acolo, dar ma rugam sa-mi apara cumva în cale. Paseam aiurea, nu ma uitam în jur, dar nu era nimeni; simteam ca nu mai am vlaga în minte, în trup, ca-mi vine sa ma întind acolo pe trotuar si sa ramîn asa pîna vor trece anii si vor calca peste mine, sau vor pune flori si vor creste doar ele. Ma gîndeam la toate astea si la multe altele, cînd pe partea cealalta a strazii, pe trotuarul acela întunecat, am zarit ceva, venea dinspre bar, sau ar fi putut veni de acolo. Nu vedeam cine e, deja ma gîndeam ca as putea merge cu el la mare, i-as putea vorbi chiar si despre Octav, i-as putea spune tot ce tin ascuns în mine doar pentru el. Am înlemnit. A trecut strada si venea spre mine. “Ciao! N-am stiut ca esti tu, am trecut aici ca sa nu mai fiu singur… Nu vrei sa fii prietena mea? Sînt tare singur în seara asta… De unde vii?” Stateam asa, ma uitam la el, erau prea multe pentru o singura zi, prea multe chiar si pentru mine. “Hai, nu pleca! Stai aici!” Ne-am asezat pe un gard mic, de ciment si am vorbit; de toate. Nu-i vedeam fata, doar parul blond cazîndu-i bogat peste tot, pîna la pamînt. Atît mai stiu: vorbeam de toate. Cînd a vazut ca tac prea mult a zis: “Hai sa te duc acasa.” Am pornit agale, as fi vrut sa nu ajungem niciodata.

Copacii erau în floare, am trecut pe lînga un salcîm, am vazut ca merge cu pasi siguri. Cînd a vazut ca tac, s-a uitat la mine, a deshis larg bratele si a zis: “Hai, iubeste-ma, de ce nu vrei sa ma iubesti?!”

Am ajuns în cutiuta personala treaza de-a binelea; si m-am urît sincer, cu metoda, pentru ca eram atît de lucida, încît sa stiu ca nu e frumos sa aduci în casa un tip pe care abia l-ai cunoscut într-un bar. Asa ca m-am dezbracat frumos si mi-am pus o pijama roz, numai buna pentru calmat sau declansat nevroze, nu mai stiu care. Mi-am turnat Cola într-un pahar, pe care scria tot asa, frumos, cu alb pe rosu, sau invers -COKE- , am dat drumul la teleu si cînd am gasit unii care urlau destul de tare pentru a fi interesant, am dat la maxim si am asteptat. Dar nu mi-a batut nimeni în calorifer, n-a batut nimeni în perete si, mult mai grav, n-a batut nimeni la usa. Asa ca am stins teleul, am stins lumina si m-am culcat. Era însa o steluta pe undeva care nu se lasa stinsa. M-am întors pe toate partile, vroiam sa dau cu ea de pamînt, dar degeaba. Cum ma miscam eu, ea fugea invers. Si ca sa-mi faca în ciuda, s-a împartit în mai multe si se holbau toate la mine. Am strîns tare ochii, sa nu le mai vad si pîna la urma am atipit un pic, nu stiu cît, m-a trezit usa liftului, trîntita cu dusmanie. Am vrut sa ma ridic, ca era oricum lumina si eu ar fi trebuit sa merg la lucru. M-am ridicat, dar era o parte din mine care ramasese lata acolo. Si m-am întins iar ca sa fac cumva sa iau cu mine si partea aia. Dar nu stiam cum, ca s-a ridicat deasupra si se clatina îngrozitor. Ca si cum as fi fost pe fundul unei ape si ea trecea peste mine în toate partile. Am pus mîna pe telefon , sa le zic alora sa nu m-astepte, sa lucreze fara mine. Si eu am mai dormit un pic, pîna s-a dus toata apa, s-a scurs undeva. Si cînd s-a întîmplat asta, era destul de tîrziu ca sa plec iar în bar. Si am fost acolo o zi, doua, trei, pîna am început sa-i cunosc pe toti. Si cum stateam într-o seara la masa mea mica, din colt, în orbecaiala aia, ca nu stiai decît dupa gust ca mai ai ceva în pahar, s-a facut lumina într-un loc, unul singur, unde era un tip blond, cu plete, care m-a zarit si mi-a facut semn cu mîna, mi-a zîmbit si dupa ce a terminat de vorbit cu aia cu care era, dar pe care nu-i vedeam ca era prea întuneric, a venit spre mine si-a zis: “Nu ma simt prea bine, hai sa plecam.”

Stau asa si ma gîndesc sa caut o continuare si îmi simt timpul scurgîndu-mi-se prin trup. Ca de obicei, în camera asta e o nebunie, adica sînt de toate si mai ales eu, o chestie bipeda care parca încurca lumea. Si de cîte ori nu mai pot, nu mai gasesc, nu mai stiu, fac acelasi lucru: înapoi aici, între carti si postere, între mine si mine. Îmi bag capul în casti si las totul sa curga ca într-o poezie suprarealista, destul de proasta, dealtfel, viata mea. Acum am stat asa ore întregi, am tot amînat ziua asta, de parca mi-ar fi fost frica, dar acum totul merge firesc si Liviu îmi curge prin memorie, prin sînge, legat de acel ceva pe care nimeni nu-l poate numi, dar care e chiar viata, adica fluxul ei, adica sîmburele care face totul posibil. Pentru ca fara el, eu nu as fi; si fara mine, nu ar fi nimic, caci lumea asta e asa doar pentru mine. Asa ca eu, cînd ma pierd, vin aici si-mi bag capul în casti, asa, în nebunia asta totala. Cîteva luni n-am fost, adica n-am contat, nici aici, nici aiurea, deci eram copil cuminte, robotel nostim, programat pe mîncat, sculat si alte de-astea faine si sterile, dar azi m-am trezit, de azi, gata!, azi a murit William Burroughs, cineva trebuie sa-i ia locul! Si daca s-ar putea numai cu droguri, alcool si de-astea, ar fi simplu, dar nu e, adica nu e de la ele. Asa ca n-am timp de pierdut, doar mi-e foame, dar n-am timp acum. Îmi bag capul în casti si învîrt butonul pîna nu se mai poate si totul se amesteca, numai cu My Dying Bride sau Gathering.

Cred ca am baut destul ca sa pot continua povestea asta, care doare atît de tare, ca îmi vine sa urlu si nu trece, desi au trecut doi ani. Doi ani si înca trece doar cu vodca sau coniac, sau nu stiu, ca nu trece, doar se duce un pic mai încolo… Oricum pîna la urma l-am facut sa vina la mine. A fost greu, tocmai în ziua aceea, îl vazusem cu prietena lui, o tipa care mie îmi producea repulsie, dar la urma urmei, cum ar fi putut sa-mi placa?! Era cald si am primit un telefon, ca eu îl asteptam ca proasta si el a mers la film cu aia. Asa ca m-am dus sa vad, ca n-am vrut sa cred, doar îmi spusese ca gata, de data asta gata, o terminasera. Bla, bla, bla, bla! Vorba ceea: “barbatul se gudura, se gudura si odata te musca.” (ce urît suna chestia asta, dar ce sa-i fac?!)

Asta e, daca n-am vrut s-ascult, ca mi-au zis toti, dar eu nimic, ca-s mai desteapta… Aveam motivele mele, nebuniile mele, nu vroiam sa cred, simteam altfel si credeam ca lumea simte la fel ca mine. Doar statusem de vorba de atîtea ori, pe gardul ala mic, atît de mic, ca nu stiu cum puteam sta pe el, am fost de cîteva ori acolo, încercînd sa retraiesc momentele cu el si mi-am adus aminte cum ma privea printre suvitele blonde si-atît de dese, ca eu nu-i vedeam fata, îi cadea pleata peste tot pîna pe trotuar, si din spatele ei îmi vorbea, îmi zicea de toate. Si cînd s-a facut prea frig, ne-am mutat la mine în bucatarie, stateam aplecati pe fereastra, privind în gol, cu trupurile atît de apropiate ca auzeam cum îi bate inima. Priveam în jur, *cerul înstelat deasupra noastra* si spaima de viata în noi, adica în mine, ca lui nu-i era teama de nimic, doar se bucura ca e viu, se bucura si de dureri, ca doar mort n-o sa le mai simta. Si-mi povestea de toate, de ai lui, de sora lui mica, o pitoaca pe cinste, de tatal lui, pe care îl ierta mereu pentru toate, caruia îi gasea mereu scuze pentru tot si toate, de maica-sa (mereu *mica si umflata*, doar *mica si umflata*, care îl batea cînd era mic, dar pe urma n-a mai îndraznit, ca o data a fost destul sa-i strige: “Daca ridici mîna la mine, te rup, umflata dracului!”; si ea l-a crezut, ca doar stia ce crescuse.)

Si se uita în jur la ferestrele întunecate, care dadeau în camere mici, în camere mari, unde oameni, trupuri obosite stateau, dormeau, visau; si el, suparat pe maica-sa, suparat pe toti, striga cît putea de tare, desi era sigur ca n-o sa-l aud decît eu: “Dormiti, cacaciosilor? Treziti-va, baaa! Trece viata pe lînga voi, puturosii dracului! Atîta stiti: sa dormiti!” Si eu stateam lipita de perete, înghesuindu-ma singura într-un colt, între masa si chiuveta, cu genunchii strînsi, cum stau copiii în pîntecul mamei (poate chiar acolo ma credeam); ascultam tot ce-mi povestea, pîna spre dimineata, cînd ma lasa sa dorm vreo doua ore, ca sa pot sa ma duc la lucru. Si ma simteam atît de odihnita, ca-i dadeam mereu dreptate cînd striga la cacaciosii aia. Ma miram si eu ca nu ma suparam pe el cînd îl auzeam vorbind atîta de urît despre ai lui, dar si despre altii, mai ales despre Mihai, care era doar *umflatul dracului*, desi locuise la el si lucrasera împreuna, iar Sandu - ca doar crescusera împreuna - era doar: “Un prost, habar n-are ce vrea”.

Nu ma deranja nimic la el si asta ar fi trebuit sa-mi dea de gîndit, dar nu aveam eu timp de asta, mereu îi dadeam dreptate, mereu eram de acord cu el. Iar dupa ce pleca, îmi venea sa ma iau la palme, cum putem fi atît de proasta, sa cred chiar tot ce spune? Dar seara, adica noaptea, venea iar, pe la unu, doua, niciodata mai devreme; si saream din somn, deschideam usa mai fericita ca oricînd, de parca numai pentru asta traiam, ca sa ma trezeasca el din somn. Stateam de povesti pîna spre dimineata, pe urma mergeam la lucru, veneam repede înapoi, desi stiam ca plecase, dar aranjam casa, sa fie mereu frumos si curat, sa nu fiu ca ma-sa. Eram fericita.

Si într-o seara-noapte de-aia, cînd statea atîrnat de fereastra, s-a întors brusc spre camera, spre lumea mea si-a zis : “Cineva, acolo sus, a planuit toate astea. Trebuia sa te întîlnesc!”

Au trecut asa cîteva saptamîni, dormeam, vorbeam, lucram, vorbeam, povesteam, dar mai ales, ascultam, ascultam, ascultam… Nu puteam sa cred ca s-a dus cu ea la film. M-am dus în oras, încet, pe furis, cu speranta ca cineva si-a batut joc de mine, ca el nu e acolo, în sala cu ea, adica cu oricine, dar nu cu ea.

Au iesit amîndoi, au trecut pe lînga mine, eu pe lînga ei, ca si cum nu ne-am fi cunoscut, ca niste straini, m-am dus acasa si-am strîns din dinti, am pornit iar pe strazi si iar am dat de ei. Liviu s-a albit, dar a reusit sa ma ocoleasca, iar eu m-am dus undeva sa beau, orice, dar n-aveau decît Cola.

În seara aceea, s-a mutat la mine, cu haine cu tot, uite asa, SIMPLU, mi-a zis ca e cel mai greu moment din viata lui si oricum n-are unde sa se duca.

Era o vreme cînd îmi povesteam totul, fiecare detaliu, cînd rememoram totul, în cele mai mici detalii, puneam totul în ordine, de parca de asta ar fi depins viata mea, nu uitam nimic, minutele, zilele, amintirile se aranjau frumos. Acum nu mai conteaza ordinea, acum trebuie doar spus. Unele lucruri sînt doar pentru mine, drumurile spre casa, cautîndu-l, serile în bar cînd nu

era acolo, dar stiam unde ar fi putut fi si porneam sa-l caut, totdeauna ma astepta undeva si cînd ma zarea, se ridica în picioare si cu tonul cel mai normal, îmi spunea: “Ce-ai stat asa mult?” Povestile lui, mereu doar povestile lui despre maica-sa, despre aia mica, despre tatal lui, doar atunci cînd era trist, doar atunci îsi dadea voie sa-si aduca aminte de el, nu-l vazuse de mult, plecase undeva departe, doar o data s-a dus sa-l caute. (Trenul urma sa plece peste cîteva minute, a urcat în primul vagon si a cautat un loc la geam. Era speriat, mult prea speriat pentru a vedea mizeria din vagon, bancile jupuite si murdare. N-avea bagaj, era doar obosit. Blugii începusera sa i se rupa, tricoul îi era putin murdar si pe deasupra, se mai si zgîriase pe bratul drept, avea de gînd sa doarma, urma un drum lung si nu vroia sa vorbeasca cu nimeni. Îi era dor de surioara lui, el o învatase sa îsi lege sireturile, el a luat-o prima data de mîna si au plecat de acasa si s-au ascuns în copacul din fata blocului; au gasit un cuib gata facut si s-au mutat acolo, ca sa nu-i mai bata nimeni. Au vrut sa îsi aduca si jucariile, dar ele nu se faceau mai mici în timp ce se catarau; si pentru ca la un moment dat n-au mai putut sa le care, le-au dat drumul, pîna a crescut o gramada de jucarii pe iarba, niste animale de prada cu ochi de plastic. Au coborît cînd li s-a facut prea tare foame, dar cînd s-au întors, n-au mai gasit copacul, doar un ciot nenorocit.

Trenul mergea încet, oprea des, ceea ce îl enerva peste masura. Garile erau toate pustii, se uita pe geam nu ca sa vada dealurile si casele, se uita mai ales pentru ca îi placea sa vada reflectate acolo figurile celor din vagon. Erau ca niste stafii în care el punea un strop de viata, gesticulau, dar parca nu convingeau pe nimeni… S-a trezit brusc, cineva îl zgîltîia cu brutalitate, s-a uitat buimac la omul din fata lui si, la început, n-a înteles nimic, strainul s-a înfuriat tare, i-a mai zis o data: “Biletul, tinere, ai bilet?” Liviu nu a înteles întrebarea sau s-a prefacut ca nu întelege, totusi, cînd omul acela a devenit prea nervos, i-a zis simplu si clar singurul cuvînt care i-a trecut prin minte: “Nu!” A fost dat jos în prima gara, era un orasel, asa ca a cautat o cismea cum numai acolo putea gasi. S-a spalat pîna în brîu si dupa aceea si-a spalat si tricoul. Oamenii întorceau capul dupa el si comentau în soapta. Le era frica de el, desi vedeau ca e mai mult un copil. Se speriau cînd vedeau meduza tatuata de pe umarul drept, mai ales ca parea vie. Si mai avea si plete, asa ceva nu se mai vazuse în tîrgul lor. O baba si-a facut chiar cruce. Si atunci s-a urcat în primul tren, numai ca sa scape. Asa a ajuns iar lînga un batrîn si a adormit leganat de tren si de privirea lui. Cînd s-a trezit era singur în compartiment, habar n-avea unde se afla si atunci a mai mers cîteva ore si apoi s-a hotarît sa coboare în primul oras. S-a plimbat un pic pentru a vedea oamenii si casele, pentru ca ei sa-l vada pe el: un tînar blond, în blugi, cu plete, un om care era el si numai el. Pe urma s-a dus la marginea catunului aluia cu pretentii de oras, se uita la masini, pîna cînd cineva a oprit si l-a lasat sa urce. Pe înserate a ajuns la capat, acolo unde era tatal lui. S-a dus la unitatea militara, avea atîtea sa-i spuna. “Nu, aici nu e nimeni cu numele asta”. A stat cîteva zile în fata portii, pîna la urma a înteles: tatal lui mergea cu trenul, la un moment dat a coborît, ca sa vada primavara mai de aproape. Si atunci, pentru ca era cald si se simtea bine, i-a scris fiului sau, pentru ca el sa stie toate astea.)

Nu mai îmi aduc aminte multe lucruri pe care mi le-a spus, unele nu mai vreau sa mi le spun. Am obosit, pur si simplu nu mai pot, nu mai am curajul sa retraiesc totul. Am riscat si am pierdut, dar am amintiri. Asta e tot. Adica chiar TOT.

Aproape ca nu-mi vine sa cred! A trecut atîta timp si singura certitudine e ca vine iarna. Totul mi se pare lipsit de sens. Mi-a zis ca va veni la mine, sa stam de vorba, iar e în cumpana si mi-a zis ca trebuie, ca are nevoie de un sfat, deci va veni la mine, pentru ca îi e greu, pentru ca numai pe mine ma are. Asta zic eu, el a zis doar ca trebuie sa vorbeasca cu cineva.

Am visat ceva tare ciudat: o pasare stranie, mica, dar mai mare decît o vrabie, dar mai mica decît un porumbel, cu penaj gri-bleu si în fata-alb. Eram în casa bunicilor mei, casa în care am crescut, în camera de la strada si faceam curat. Cu o matura dadeam paianjenii jos, pasarea asta statea cam deasupra ferestrei, totusi parca mai spre colt.

Am lovit-o de mai multe ori, sa o dau jos de acolo. Am lovit-o tare de cîteva ori si a cazut în cutia de tabla care era în fata teracotei. Pe urma am zis catre cei din camera: “Uite, pasarea

asta, am crezut ca e moarta, dar e vie, vie… Misca…" Si ei au zis (care *ei* nu mai stiu): "Da, e vie!" Si atunci eu am continuat: "Nu trebuia sa dau în ea, e maita, cum de n-am recunoscut-o? Ce tare am dat, oare doare? Oare ma iarta? Oare am omorît-o?" Tot timpul am crezut ca fac rau tuturor. "Nu, e vie!, au zis ei. Misca!" Si m-am dus sa caut apa, sa-i dau pasarii mele, sa-si revina. M-am dus în camera mea si am aranjat totul, cu patul în mijloc si cuvertura înflorata, cam mult mov, întinsa frumos, fara cute. Lînga soba era un vas mare, o carafa de argint sau alt metal alb si în ea era apa, apa curata. Cînd m-am întors în camera de la strada, maita împartea bomboane, dar nu erau bomboane obisnuite. Avea în mîna un paianjen din care a rupt si i-a dat ei (care *ei* nu mai stiu); m-am trezit, sperînd ca ma va ierta pentru ca am lovit-o. Si speram ca si Liviu ma va ierta, nu stiam cu ce i-am gresit, dar vroiam sa ma ierte, adica sa nu se razbune pe mine.

El nu-si prea mai aducea aminte cînd si cum s-au cunoscut. Si Lucia îi zicea mereu: "Da' ai promis!" si el habar n-avea de nimic. De cîte ori nu-si aducea aminte ceva, o ura sincer, pentru ca ea nu uita niciodata nimic, parca îsi nota tot ce se vorbea în jurul ei, avea o memorie oribila: cu ore de program, cu vorbe auzite în tramvai, cu discutii cu prietenii. Îsi aducea aminte tot, tot; odata chiar a rugat-o sa merga la o conferinta, ceva despre animale de mult disparute si ea s-a dus, desi n-o interesa deloc si cînd s-a întors i-a zis: "Stai sa scriu, sa nu uit ceva!" Si a scris vreo treizeci sau patruzeci de pagini mari, mari de tot, ca pîna la urma au fost si publicate, asa cum le-a scris ea (le-a trimis lectorului, ca el nu mai avea nimic, ramasese fara bagaje, disparusera cumva, în drum spre casa).

Asa ca el de asta era nervos : stia ca spusese toate lucrurile alea, dar el uitase si ea nu. Nu o facea din rautate, pur si simplu de multe ori vorbea si uita, ca si cum momentele acelea n-ar fi fost niciodata în viata lui. El avea alte amintiri. Cînd a întîlnit-o în bar, în seara aceea (desi ea sustinea ca mai vorbisera si înainte si chiar o dusese acasa de cîteva ori) , în fine, în seara aia de care îsi aducea el aminte ca fiind prima, n-avea chef sa stea acolo, sa bea, vroia sa vorbeasca, sa spuna tot ce adunase în el de luni, de ani, de mult, despre orice, despre maica-sa, despre sora lui mai mica, despre tatal lui, mai ales despre tatal lui, zapacitul ala care se plimba prin tara, care trimitea vederi de peste tot si de niciunde, ca ai fi zis ca e mereu în vacanta, sau ca face turul tarii de mai multe ori; si ea l-a ascultat - ghinionul ei- si o mai chema si Lucia, ghinionul ei.

Acum nu prea stia cum o sa se descurce, statea pe malul apei si privea cum se întuneca, n-avea chef sa dea ochii cu prietenii ei, vroia sa stea mult acolo, pîna se întuneca de tot, pentru ca ea sa adoarma înainte ca el sa ajunga acasa, era multumit ca avea unde sa se duca; stia ca pîna dimineata o sa-i treaca, dimineata el era doar un înger blond, mereu doar un înger blond.

S-a lasat de mult întunericul, zapada atingea cam jumatate de metru, cerul parea senin si el habar n-avea pe ce lume se afla. A asezat fotoliul lînga soba si, pentru prima data în acea zi, s-a simtit multumit. A privit cu atentie în jur, panoul arata ca totul era în regula. A deschis cartea si a vazut iar ce a facut el la un an, pe urma a trecut mai departe, la momentul în care s-a lasat de sport, nu ca nu-i placuse, dar nu mai putea. Stia povestea, îl plictisea întotdeauna, avea nevoie de altceva, de o viata, a altora, pentru ca a lui îi fusese luata. Da, putea spune ca era multumit, aparatele functionau normal, era cald, iarna era o poveste.

Gasise cu greu camera asta, desi ar fi preferat o mansarda, îi placea sa priveasca lumea de sus, macar atunci cînd era foarte obosit, dar era bine, locul era curat si deja omorîse toti sobolanii. Apartamentele erau acum pustii, la ambele etaje, dar el continua sa locuiasca acolo, sub scara: se obisnuise, oricum sus usile nu se închideau. În seara aceea avea chef sa calatoreasca peste tot, mai ales în locuri unde nu mai fusese. Putea sa se vada la orice vîrsta si în orice loc, putea sa stie si cum se va termina povestea asta si cum se va termina iarna. Dar nu îl interesa viitorul, s-a ridicat brusc si s-a dus sa aranjeze cablurile. A verificat legaturile si a început sa întinda sîrmele alea greoaie, care legau panoul central de niste borcane ciudate, un fel de coloane, borcane incolore ca nici nu le vedeai, dar erau pline cu un fel de apa ciudata, o plasma,

ceva ce nu putea fi gasit în alta parte. Pe fiecare era o eticheta, un nume de fata, iar în apa aia erau un fel de homunculi, ceva ce nu se vede decît la o ecografie, ceva ce nu poate trai fara trupul care le va da viata, fara borcanele acelea, fara Liviu, care avea grija ca totul sa functioneze perfect.

Acum ramasese cu un cablu în mîna, iar privirea îi cadea în gol, era seara, era bine; si-a trecut mîna prin par, dar si-a retras-o speriat, uitase ca s-a ras, mereu uita. Bluza îl strîngea mai ales la gît, din ce în ce mai tare, chiar facuse unele cerculete asezate frumos peste guler. Începuse sa se schimbe, desi parca numai el observa asta, prietenii nu ziceau nimic, de parca pletele ar fi fost tot acolo, de parca ochii lui ar fi fost tot blînzi. E adevarat ca nu prea mai avea prieteni, unul chiar murise cam ca un prost, s-a aruncat pe geam, fiind sigur ca va zbura, chiar asa a si strigat: "Zborrr!" si apoi s-a izbit de sol, a facut si o groapa acolo, groapa lui, ca nu a mai trebuit decît sa-i puna o cruce si sa-l acopere cu pamînt.

Statea asa cu cablul în mîna, gîndindu-se la toate astea si la multe altele. La un moment dat a tresarit, nu stia cît timp trecuse, n-avea nici un ceas în casa, doar o pendula veche, care nu mergea, pur si simplu îi rupsese el un arc. "M-am blocat si eu în locul asta!", spuse mai mult pentru sine. Deocamdata avea destule senzatii, destule sentimente si uitari, dar mai ales avea borcanele alea, avea trupurile din care încolteau propriile-i vieti.

Deodata a tresarit, tinea cablul în mîna, era în genunchi, în mijlocul camerei si ceva i se urca pe spate, a simtit chiar cum i se încolaceste în jurul mijlocului si cum i se urca încet pe mîini. A vrut sa se ridice, dar s-a scuturat cu teama, adevarul e ca era mai mult decît îngrozit. "De unde e iedera asta, ce e cu frunzele astea?!" Privea naucit, nu întelegea de unde aparuse planta asta oribila care se întindea peste tot. A început sa se dezmeticeasca, s-a ridicat brusc si, furios, a început sa rupa frunze si tulpini, parca îsi iesise din minti. Rasturna tot, rupea tot. A început sa caute tulpina din care venea totul, toate ramurile alea tinere. Tot cautînd, a ajuns aproape de borcane, luase o foarfeca si taia tot, pe covor erau numai frunze. Planta venea dintr-un borcan, de asta era sigur, se uita buimac, a gasit si o gramada de pagini scrise frumos, nu era scrisul lui, doar povestea, povestea era si despre el. Iedera venea din borcanul de lînga foi, nu pricepea nimic, toata coloana era învelita în frunze. A început iar sa taie tot, pîna a dat de radacini, le ura, dar a ramas nemiscat : acolo, înauntru, nu mai era nimic. Înainte de a cadea în plasma aia pustie n-a mai avut timp decît sa-si sopteasca: "Unde naiba-i Lucia?"

Avea tot timpul o alta varianta pentru cele petrecute între noi, aproape ca ma credeam nebuna, nu mai eram sigura de nimic, nu ma lasa sa fiu sigura de nimic. Mult timp repetam totul doar pentru mine, doar asa, ca sa vad daca uit ceva, ma gîndeam ca o sa uit doar ceea ce n-a fost, deci, ceea ce îmi amintesc, a fost. Gîndurile mi se amesteca, totul mi se amesteca. Nu-mi aduc aminte sa-mi fi fost vreodata altfel… Un gînd simplu pe care îl am în minte de vreo doua zile. Ma uit în jur si îmi zic: "niciodata altfel". Gîndesc fragmentar. Nu înteleg decît de aici pîna aici. "Daca vrei, eu îti spun tot si tu scrii. Va fi cartea ta… Ti-e frica? Ce, n-ai talent?"

Mi-am adus aminte ce mi-a zis de la început, ca numai ratatii pot sa scrie si atunci m-am hotarît sa ma ratez pe cinste. Era unul, de cîte ori îl vedeam pe strada trebuia sa-l ocolesc cinci strazi ca mirosea a ceva ciudat, nimeni nu stia cine era cu adevarat. De obicei lasa deschisa usa liftului si trebuia sa urc pe jos pîna la sase. Cînd n-am mai suportat i-am spus administratorului si mi-a raspuns dezarmant de simplu: "Poetul…da, el desigur, o sa-i spun, dar nu o face din rautate, asa e el." L-am crezut pe cuvînt si pe deasupra mi-a fost chiar jena, cum sa-i fac scandal pentru o usa de lift?! Pe urma am mai cunoscut si altii, unul era mereu beat, scria si era chiar o celebritate locala cu premii nationale (adica locale un pic mai mari) si era mereu beat de nu se vedea om cu persoana, si asta mi s-a parut simplu, asa ca m-am apucat de baut. *What work for them might work for you...* Ca pîna si paginile astea sînt o forma de masochism… Drept pentru care tai cu furie din salamul asta, ma uit ce usor trece cutitul prin tot ce odata era viata si manînc cu furie, în timp ce mai rad o vodca sa vad daca merge, sa vad daca pot sa scriu dupa aia… Si

acum scriu, ca tot n-am ce face si ma gîndesc ca tot ce a fost, a fost, ce sens mai are sa miorlai ca o proasta, altadata sa deschid ochii, ca tot nu foloseste la nimic, dar macar o sa vad si eu cum cad, nu numai altii, care acum se uita la mine si-mi zic “De fapt nici nu te-ai lovit prea rau”. Si ca sa mai îmi treaca toate astea… isteriile, durerile, dracu’ stie ce-o fi, ca mi-e bine, scriu în timp ce cu un ochi citesc cu atentie dintr-un roman alb si cu alt ochi ma uit la teleul unde e fotbal între unii galbeni si altii albastrii. Ce bine e sa nu-ti pese cine sînt astia toti, ce vor ei de la tine, în timp ce tu furi tot de la ei, vezi, auzi, simti, dar nu doare, ca nimic nu e al tau, ci al pagini pe care o scrii.

Merg asa aiurea pe strazi si ma gîndesc la ratare, mare brînza, unii fac scaune, altii scriu, tot aia e, nimic nu salveaza, nimic nu înnobileaza. Parca eram în camera. Cum am ajuns aici? Nu stiu nimic, dar merg fara sa-mi aduc aminte de unde am pornit.

Visam cu ochii deschisi si nu dormeam decît dupa ce cladeam lumi în care credeam, asa cum unii cred în Fata Morgana. Cînd aveam vreo trei-patru ani nu vroiam sa dorm pîna nu-mi vedeam spiridusii amestecati cu demonii. Credeam despre mine ca sînt prietena lor, credeam despre mine ca pot sa îi chem în ajutor. Credeam în povestile mele, pe care mi le scriam singura, dar nu le puneam pe hîrtie, ca sa nu le stie si altii. Eram rea si egoista, eram mica si neajutorata si, daca ma gîndesc bine, nici nu m-am schimbat prea mult.

Îmi caut scuze, asta e! Adica, daca n-a fost asa, trebuie sa fie un motiv pentru care am crezut ca a fost asa! E un lucru care s-a întîmplat, deci îmi pot imagina ca a fost într-un fel. Îmi pot imagina ca tot ce n-a fost, a fost , dar am uitat…Si stiu ca a fost, pentru ca a lasat urme, ca nasterea mea, ca Liviu. Pentru ca despre el e vorba.

Aproape ca stiu: asta e singura salvare, sa spun tot, fara sa-ncerc sa-nteleg. Mai întîi sa scriu tot. Dar chiar si-acum, gîndurile îmi zboara aiurea. Îmi aduc aminte, dar nu simt ca-mi aduc aminte. Pur si simplu, îmi aduc aminte. Culori, gesturi, vorbe, trupuri. Dar nu si trairi, doar o gheara ce ma sfîsie. A cui e? Ce vrea de la mine? Asta e singura salvare: sa scriu tot.

Mi-a dat telefon sa se scuze ca nu a trecut ieri. A zis ca vine mîine, l-am rugat sa vina joi. A sunat pe la unu, si-a dat seama ca nu sînt singura, mi s-a parut destul de beat, nu m-a mirat deloc chestia asta, asa cum de la o vreme nu ma mai mira nimic.

Vise multe si ciudate, asa sînt noptile si zilele mele. Oricum ultima oara mi-a adus flori, le tin pe masa, aproape de mine, de sufletul meu. Le simt mirosul si îl simt pe el. “Nu te manipuleaza?”, am fost întrebata sec, atunci cînd am pomenit florile.

Afara ninge, ninge în cel mai oribil mod cu putinta. *Înnebunesc! (si nici nu stiu daca îmi pare rau*). Adevarul e ca ne-am distruge amîndoi, el a stiut asta de la început, eu nu vreau sa cred nici acum, cum n-am vrut sa cred niciodata. M-a rugat sa nu-l desconsider, m-a rugat cu o voce pierduta, o voce de om speriat, trist. Nu stiu daca îi pasa cu adevarat, uite asta nu prea cred. “A fost tai-ca-meu, i-am zis tot ce n-a auzit el în cincizeci de ani. I-am zis tot!”. A plîns apoi în bratele unui prieten, unul masiv, care-l tinea ca pe un copil si el plîngea ca un copil, ca un copil care el n-a fost. (Adevarul e ca ninge ca în povesti, cu fulgi mari, albi si pufosi). S-a batut cu cineva, zice ca si-a baut mintile, “aveam creierul în alcool”. Ei l-au iertat, el nu se iarta. “Astea nu erau în plan, dar nu, ca trebuia sa se întîmple!” Ma uitam la el, ma uitam la ochii lui de aceeasi culoare cu parul si barba, ma uitam la florile astea si ma gîndeam ca o sa ma trezesc sa plec la lucru.

L-am privit apoi pe geam, cînd a plecat. Mergea încet, cu mîinile strînse la piept, gînditor. Umbla asa pe strazi, gîndindu-se la el, simtind ca începe sa-i urasca pe toti, pentru ca nu-l lasau sa treaca mai repede, pentru ca aveau camasi albe, pentru ca aveau un ruj prea strident, pentru ca aveau masini luxoase, pentru ca erau ei. Si atunci s-a gîndit ca ar putea încerca si el. Si ar putea începe prin a fi el.

Cînd vedea un om, încerca sa vada dincolo de pielea aia lunecoasa ori rînceda, dincolo de carne, vroia sa vada sufletul, visa o lume în care sufletul nu era ascuns. Oricum, el nu-si putea

permite sa fie altfel, iar Lucia nu avea decît sa creada ce vroia. Si mai apoi, sa se descurce!

("Toti sîntem rezultatul prietenilor pe care i-am întîlnit si al întîlnirilor pe care le-am ratat". Asta de la Plesu o stiu. Si mai zice el: "Toti traim în epoca pe care o meritam si care ne trebuie". Si ce are asta cu cartea mea? "Better to feel something than nothing". Asta e dintr-un film, asta da.)

Cînd ma gîndeam la el, sau la noi, îmi dadeam seama ca vorbea tot mai rar despre ai lui, ca aproape nu stiam mai nimic despre trecutul din care venea. Stiam doar ca era nascut în octombrie, un octombrie mai frumos ca oricînd. Vara se prelungise nefiresc, iarna era mai aproape, dar nu se simtea deloc. Maica-sa nu se bucurase deloc… îl înjura într-una, de la început, de cînd el a prins viata si statea ghemuit acolo, înauntru, nemiscat aproape, fiindu-i deja frica de ea. Stia ca o chinuia si ca ea nu-l va ierta niciodata, dar nu avea ce face, numai ca nu misca si încerca sa se nasca la timp. A fost o zi frumoasa atunci, asta stia sigur; în rest nu-si mai aducea aminte mare lucru. Nici despre copilaria lui nu stia prea multe, fusese mult prea scurta si îsi dorea mult sa uite si atît cît a fost. Într-o seara, maica-sa era mai beata ca de obicei si mai mirosea si a transpiratie, asa ca a zis : "pîna aici!". Si a plecat, doar ca sa plece. Hoinarea prin oras ,dormea pe oriunde, într-o seara a ridicat pentru prima data un capac si a coborît în canal, deschizînd portile unei lumi în care vroia sa se uite. A coborît încet pe scarita de metal, a pus piciorul cu teama, pe ultima treapta si, oricît s-a ferit, a nimerit tot într-o baltoaca. Îi era tare frica, îsi auzea inima batînd, se amestecau o gramada de zgomote , dar nu se vedea nimic. A simtit cum cineva îl prinde de brat si o voce hodorogita i-a zis: "Nici nu stii de cînd astept aici". Strainul l-a privit cu atentie, Liviu era un pusti blond, cu parul cazut dincolo de umeri, avea o privire dîrza si, mai ales, semana cu un om care nu avea ce sa caute în acele locuri, parea ca vine dintr-o insula a fericitilor. Strainul a fost desigur multumit de ce a vazut si, pe tonul cel mai firesc, i-a zis: "Pe mine ma cheama Damian si sînt stapînul acestei lumi."

A stat acolo zile întregi sau poate ani, a învatat multe lucruri, mai ales ce trebuie sa faca pentru a rezista, pentru ca totul sa fie în el si prin el. A plecat într-o zi în care soarele patrundea adînc în canale. Damian nu l-a oprit, doar i-a zis: "Da, e vremea sa-ti vezi de ale tale. Ia cartea asta, o sa te ajute!" Cînd a ajuns sus, a început sa o rasfoiasca, dar paginile nu semanau cu nimic din ceea ce stia el, iar literele erau ciudate. S-a dus în primul birt si, pentru prima data în viata lui, s-a simtit maica-sa, habar n-avea pe unde sa o apuce. Îi era rau, îi era somn si nu avea pe nimeni. Se gîndea la toate astea si la multe altele, se gîndea la sora lui mai mica, se gîndea ca aici nimic din ce stia el nu ajuta. Si atunci a scos cartea din buzunar, a scuturat-o de praf si ea a început sa creasca, s-a facut mare, tot mai mare, pîna cînd a început sa înteleaga ce scrie acolo, doar pentru el.

A început sa bata birturile, barurile, unde se simtea tot mai bine, în fum si vodca, în durere si ura; se uita la toti ratatii aia, cîndva fusesera tineri si furiosi, iar într-o zi va fi ca ei. Nu-i parea rau si, oricum, n-ar fi avut nici un rost. De fapt, se ducea acolo mai mult ca sa se uite la ei, sa se bucure ca era tînar si ca într-o zi le va semana; stia ce-l asteapta si nu îi mai era frica. Privea chipurile acelea care brusc îi pareau ciudate si încerca mereu sa-si imagineze cum aratau camerele locuite de acele mutre nerase, îmbibate de alcool prost, cu miros întepator. Era convins ca un chip sters, obosit vine dintr-o camera întunecata, cu ferestre murdare si fara oglinda, sau cu o oglinda veche, scrijelita peste tot, o oglinda care aproape ca refuza sa mai reflecte ceva.

A închis ochii pentru cîteva secunde pe care le-a dorit cît mai lungi. Stia ca, daca va reusi sa-si imagineze ceva frumos, acel lucru se va lipi de memoria lui si va ramîne acolo, ca si cum ar fi fost. Asta dorea: sa ia cartea în mîini si sa o taie în bucati mici, mici de tot, iar apoi sa lipeasca bucatile, la întîmplare, pe o foaie alba, rupta si ea dintr-un bloc mare de desen.

Au trecut anii fara sa-si dea seama. Îl visa tot mai des pe Damian, sub toate formele, dar mereu îl recunostea si era tare furios ca nu-l lasa în pace. Îi era ciuda pe el si odata chiar a încercat sa scape, a luat cartea si a rupt-o în bucati mici si s-a culcat iar, acolo, sub scara unde se

ascunsese de mai mult timp. Dimineata n-a vazut decît o masuta mica si deasupra o carte imensa, cu o coperta aurie, focul ardea în soba si toate pareau ale lui. A adormit fericit, iar cînd s-a trezit, era tot sub scara, iar în jurul lui erau numai carti rupte si chiar se întreba unde gasise atîtea carti. Cum n-a gasit nici un raspuns, s-a ridicat de acolo si-a aranjat pletele si a pornit-o iar pe strazi, asta facea mereu, pe urma mergea într-un birt si zacea acolo pîna îl dadeau afara. Cînd a întîlnit-o pe Lucia, nu mai astepta de mult ceva nou. Cînd a auzit-o rostind: "Viata asta, oricum i-as zice, tot prea frumos i-as zice", s-a gîndit mai întîi la el si pe urma a facut singurul lucru care i-a trecut prin minte, s-a aplecat asupra ei si i-a zis direct, de parca ar fi cunoscut-o de cînd lumea: "Nu-i adevarat, viata-i frumoasa!" Si cînd a vazut ca ea tace, s-a gîndit ca e un semn bun si a continuat: "Daca dai o bere!"

Împreuna formam un cuplu ciudat si cei din jur simteau asta altfel decît noi. Ma aruncam întreaga în acest vîrtej, fara sa ma gîndesc la ce ar putea urma si fara sa mai caut începutul. De obicei eram linistita, ma plimbam si îmi continuam drumurile, de fapt nu era deloc asa, dar acum tot nu mai conteaza. Pentru cei din jur paream destul de linistita, pluteam de fericire, pe urma eram mai disperata ca oricînd. Împreuna însa formam un vîrtej ametitor, o nebunie totusi alba, o spirala care se amesteca ametitor, parca rotindu-se, parca zbatîndu-se. Eram un vîrtej alb, semanam cu o constelatie, ceva parca ne departa si vedeam o linie verde asezata între noi, dorind sa rupa spirala în doua. O bucurie a distrugerii si o fericire a ei, inexplicabile, formau un vîrtej alb, ca o distrugere.

Cînd trecea ameteala si aveam puterea sa privesc în jur, îl vedeam pur si simplu transformat din albastrul care era într-un curcubeu, care se deplasa mereu, se rotea ametitor, devenea o mare de rosu, o zbatere de rosu infinite.

Si într-o seara, cînd nu mai era nimic de spus, cînd orasul dormea si dupa ce le-a mai strigat alora ca dorm ca niste tîmpiti în loc sa traiasca pentru ca oricum nu prea mai aveau mult timp, ca trece viata pe lînga ei si ei dorm ca prostii, am vazut ca rosul în care se transforma e mai curat ca oricînd. Si atunci s-a întors calm spre mine, a ezitat un moment, dar în final s-a hotarît: a închis fereastra, si-a aprins o tigara si cu tot calmul sau a rostit o fraza la care s-a gîndit mult, sau poate o auzise el, rostita de vreo juna, o chestie simpla care suna asa, ca într-o romanta. "Nu plînge, oricum îmi pare bine ca am facut parte din viata ta!"

Acum scriu altceva, ceva interesant, ca de obicei - caut o continuare. Gata, am gasit-o!… Na, ca am pierdut-o iar! (Ma distreaza faptul ca vreau sa scriu despre mine, dar nu am curajul sa spun tot ce gîndesc, sa spun tot despre mine, despre cum ma vad eu, nici macar sa sugerez, nu cumva sa ma jignesc, nu cumva sa ma neîndreptatesc si eu, nu cumva sa zica altii: "uite si la asta! cin' se crede?!")

Asa ca ascult Melissa, numai Melissa, ca în seara aia în care a venit Liviu, blond, puternic, cu tot cu bagaje, era lumina, numai lumina, tot timpul mi-l amintesc numai în lumina. Avea o camasa în carouri, cu verde si albastru, cu putin galben si cu si mai putin negru, fara mîneci, le taiase el. Era vesel, era EL, ca doar de asta am vrut sa-l cunosc; si nu m-a dezamagit niciodata, nici atunci cînd mi-a dat una de nu mi-am revenit nici azi, dar e drept, a zis ca da, ca nu are de ales.

În rest, am tot timpul am vise ciudate, cu calugari si nebuni, cu cetati si case de piatra, dar pe care le pun mereu în aceeasi ordine… Sînt mereu aceleasi strazi, sînt mereu aceleasi orase, necunoscute, neumblate vreodata. Eram sigura ca nu exista, ca nu erau decît ale mele. As putea oricînd sa închid ochii si sa revad o strada lunga, coborînd în panta, pîna la un pod de piatra peste o apa care a secat, sau poate nici n-a fost.

Adevarul e ca nu ma suport, nu ma mai suport si mai am atîta (?!) timp de stat cu mine! as vrea sa plec si eu, cum au plecat altii.

Mîine începe un an nou/vechi/ totuna. As putea bea un pahar de sampanie, sa sarbatoresc ce?! Plecarea lui Octav?! În noaptea asta o sa fiu singura, asa ca toate sticlele astea sînt doar pentru mine.

Vorba aceea: "*sa acceptam evidenta*, nu stii sa traiesti, degeaba te zgîiesti în oglinda, degeaba ridurile, degeaba rînjesti; nu stii nici macar ca existi, degeaba viata la capatul simturilor; degeaba, piticuto, degeaba te îngîna ecoul ca pîna si urma ti-a uitat numele. Gata, asta esti!"… Parca n-ar fi vorba despre mine.

Acum ma uit pe geam si ma mir cîte ferestre pot fi semiluminate, astia chiar se bucura! Teleul merge, cînta una nu stiu despre ce, nu-mi pasa. Mi-am aranjat frumos camera mai mult de frica, sa nu se supere anul asta pe mine, ca nici n-a venit bine si ploua. Octav a plecat, l-am cautat în tot orasul, nu s-a mai întors, nu mai conteaza, oricum în ultimul timp eram mai mult doi straini, de ce sa mai fi venit?! Oricum sînt singura si e noaptea de anul nou, asa cu litere mici. Am un pustiu în mine ori de cîte ori ceva îmi aduce aminte de momentele în care el exista, chiar daca în acel moment nu era lînga mine, doar aproape. Ma simt pustiita, asa nu se mai poate, deci sa bem precum Gargantua si sa rîdem tot ca el, mai mult de necaz, nu conteaza, sa rîdem deci. Ma uit la televizor, cerul e plin de stele si din cînd în cînd se aud pocnitori, petarde si se vad artificii mici, care parca se razvratesc si nu vor sa izbucneasca. Mi-e somn, îmi cad ochii în mine de somn, ma uit pe fereastra, e destul de întuneric dar se vede bine în jur, se aude marea, dar nu pot s-o vad, eu am o camera în aripa mica, cu un pat dublu desi nu-mi trebuie, cu draperii mov-albastrui, sau cel putin asa par pe lumina asta, afara e cald, ma aplec un pic peste pervaz sa simt briza, vad un val care se izbeste încet de zid, aici în spate unde sînt eu, pare mai mult o balta nelinistita dar e marea, o simt si o aud, ma calmeaza mereu. Ma aplec în afara sa aud si sa simt mai bine, brusc totul e tulburat de un tip care vine în mare viteza si se arunca în valurile care dintr-o data sînt mari, albe si frumoase; e urmat de o fata superba si amîndoi sînt veseli si sar în valuri, privindu-i ma simt si eu mult mai bine, e cald, e vara si nimic nu ma sperie. Tipul are un par ciudat, e brunet si înalt, ea e blonda si subtire, rîd amîndoi, la un moment dat mi se face frica si atunci apare un nebun, un politist cu baston cu tot, se repede ca un apucat la el si îl bate fara mila, nu stiu de ce mi-e frica, ma retrag în camera, ma ascund, dar aud pasi pe hol, e noapte, ar putea fi oricine desi n-ar trebui sa fie nimeni, ma duc repede la usa, încerc disperata sa vad ai cui sînt pasii care se apropie, încerc disperata sa acopar gaura cheii, dar nu pot ca se face tot mai mare si coboara tot mai jos de parca ar vrea sa înlocuiasca toata usa, ma trezesc îngrozita în camera mea, cu geamul deschis si cu iarna alaturi, teleul merge a proasta si unii se bucura ca e revelion. Singura bucurie sînt imaginile de la Köln, anul nou întîmpinat în centrul orasului de niste oameni care stiu ca viata e una singura. Artificiile sînt superbe; roz-violaceu, albastru si verde se amesteca cu bucuria lor si lacrimile mele. Schimb canalul ca nu mai suport si dau de o reluare video music awards. Îmi imaginez cum ar fi sa iau un asemenea premiu, le iau pe toate si ma culc sau adorm dupa atîta plîns si sampanie, la un moment dat ma cuprinde o frica imensa, aud niste voci, niste bolboroseli ciudate, nu stiu de unde, parca din apartamentul de jos, cineva se cearta, nu nu sînt de acolo, parca de lînga usa de la intrare, daca sînt hoti? , chiar mi-e frica, ma ridic încet si merg la usa, îmi lipesc fata de usa, ma uit pe vizor dar nu vad nimic, lumina pe hol nu e aprinsa, gemetele se aud la intervale inegale, acum îmi dau seama ca cineva doarme pe scara, mai sus, lînga usa de la spalatorie, mi-e frica, gemetele sînt îngrozitoare, parca omul ala ar fi gata sa moara, ce sa fac?!, ma întorc la mine în pat, închid ochii, atipesc, dar gemetele ma trezesc din nou, sînt puternice si disperate, un om e la necaz si eu vreau doar sa dorm, în timp ce altii se bucura ca a mai trecut un an, e plina lumea de idioti. Aud pasi, ma duc repede la usa, privesc pe vizor, un nenorocit sta lînga lift, asteapa linistit, nu mai geme, dar e foarte zgribulit, urca în lift, gemetele au încetat, asa ca somn usor!, adorm repede si ma trezesc într-o lume ciudata, ciudat e ca sînt vesela, ma simt bine, am în brate un copil, al meu, un copil care seamana cu un buchet de flori, pentru ca sînt trei siamezi, de fapt un trup care se desface în trei, iar capetele stau aranjate frumos, cel din mijloc e ceva mai înalt, se ridica spre mine, parca ar vrea sa ma muste, mi-e frica, ma trezesc îngrozita, obosita, de parca visul mi-ar fi luat si ultimele

puteri, renunt la somn, aprind iar teleul si ma minunez vazînd ca e abia trei, oamenii înca mai chefuiesc, “uite ce frumos e cerul!”, ma întorc spre Liviu, iar el îmi zîmbeste pur si simplu, privind spre cer. Vreau sa-i mai spun ceva, dar cînd ma întorc spre el îmi dau seama ca nu e acolo, nici n-a fost, iar acum, cînd mi-e clar ca Octav nu mai vine, ar trebui sa fac ceva sa schimb situatia asta. Si ce pot face decît sa plec dupa o naluca.

În loc de asta, m-am dus la un concert Guns’n’ Roses. Normal. Adica, unde altundeva as fi putut sa ma duc? Chiar i-am speriat un pic pe toti, ca am plecat si nici nu aveam pasaport, oricum s-a facut o lista comuna si asta a fost… Simteam ca se termina si viata si timpul, tot. Nu prea aveam prieteni, chiar n-aveam. Vroiam sa plec pentru ca simteam nevoia sa fac o nebunie, una mare de tot, ca la sfîrsitul lumii. Aproape ca nu ma mai interesa nimic cu adevarat, simteam ca se termina si trebuia sa fac ceva, un lucru pe care sa-l tin minte, sa am o amintire în care sa m-ascund la greu.

Am plecat într-o dimineata frumoasa din parcarea de la hotel Timisoara. Ma uitam în jur, nu cunosteam pe nimeni, doar pe cel care ne va fi ghid. Nu venise înca, asa ca m-am asezat pe bordura, pur si simplu, fara sa ma uit unde stau, asa cum facusem de multe ori în liceu, o perioada groaznica a vietii mele, atît de urîta încît nu o sa vorbesc niciodata despre ea. (Am baut prea mult, asa ca nu pot sa continuu nimic, ma opresc, doza letala si doza optima nu e totuna, adica prea mult nu e totuna cu suficient, oricum niciodata nu nimeresc doza exacta, e sau prea mult sau prea putin, adica sau doare foarte tare, sau nu sînt buna de nimic, iar l-am sunat pe Liviu si n-am vrut, zau ca n-am vrut, desi am senzatia ca fac toate astea doar ca sa am curajul sa-l sun pe el, nu ca sa scriu, la dracu’ cu scrisul! cine o sa citeasca?, am fost în librarie si am vazut ca e plin de carti, pe unele sta praful mai ca la mine acasa, sta acolo si nu-l deranjeaza nimeni. Asa ca ma culc…). Am visat ceva atît de ciudat: eram într-un magazin, desi semana mai mult cu noul magazin de muzica, ala nou de la Bega. Aveam trei carti în mîna, vroiam sa le cumpar dar nu prea aveam bani. Încercam sa fac o selectie si am început sa le rasfoiesc. Una dintre ele am lasat-o urgent din mîna, avea coperti mov si toate paginile, dar absolut toate paginile erau negre, cu chenar alb, frumos, pe margini. Mi s-a facut frica. M-am trezit brusc si n-am mai avut curajul sa închid ochii.

Am plecat într-o dimineata de mai, era cald si ma simteam destul de bine, am plecat cu cel mai urît autocar din cele care plecasera în dimineata aceea din acelasi loc. Era vechi, un model antic si de demult, vopsit în albastru, dar pe alocuri se vedea rugina. Eram singura si m-am asezat frumos pe doua locuri, oricum erau destule libere. Ma uitam cu uimire în jur, erau unii atît de mici, pareau elevi în primii ani de liceu.

Aveam cu mine de toate, dar ma uitam mai mult pe geam, ma uitam la chipurile ghicite acolo, ma uitam la locurile acelea pe care le vedeam pentru prima oara, desi mai trecusem pe acolo, dar era noapte si mergeam spre Franta. Trecuse un an si mai bine de atunci, acum nu mergeam asa departe.

Am ajuns spre dupa-amiaza la stadionul unde era concertul, dar nu puteam intra, portile erau înca închise. În jur era plin de rockeri care vorbeau într-o gramada de limbi si pareau ca se înteleg foarte bine. Era o lume frumoasa, cu nenumarate tricouri care-mi luau ochii.

Nu stiu de ce, de obicei lumea ma ocoleste cu grija dupa ce descopera cu oroare acest mic accident din biografia mea : ca-mi place rockul, adica cum?, aia care urla si nici nu se spala, uite asa, se uita ca la un animal. Ce sa le fac eu?! Îi las si trec mai departe. Dar a plouat atît de tare încît hainele s-au uscat doar dupa ce am ajuns acasa, a doua zi dimineata, cu un soare superb, cu o primavara la rascruce, m-am culcat fericita, ma uitam la lucrarea de diploma, neterminata fireste; si mi-am zis doar: “fie ce-o fi”. Acolo priveam uimita scena, ma uitam la tot ce misca, ma uitam la panourile acelea uriase, unul era chiar în fata mea, ascultam cît puteam asculta, eram asa de fericita ca nu conta nimic, nici macar singuratatea. Un lucru stiu sigur, nimeni nu a plecat, nimeni nu a fugit din ploaie si oricum *despre lucrurile despre care nu se*

poate vorbi, ar trebui sa se taca. În fericire omul e tot singur. (Ce tîmpenie am scos din mine, da' cum nu-i singura pot s-o las si p-asta!)

Ma uitam la Axl, ma gîndeam cît e de fragil, avea niste ghetute de copil si el parea un copil într-o lume care nu pricepe nimic, doar îl serveste celor flamînzi. Ma gîndeam la Liviu, care nu avea nimic din toate astea, doar superba trufie a celui care se simte de neînvins. Ma gîndeam la toate astea în drumul de întoarcere, pe o ceata infernala, cu un autocar rablagit, un drum de cosmar, cu ochii mai mult închisi, din care m-am trezit într-o groapa, a noastra a tuturor. Ma gîndeam ca nu s-a schimbat mai nimic în 24 de ore, SAME SHIT DIFFERENT DAY si ca la urma urmei asta e!

De multe ori stateam de vorba în noapte si simteam cum îl durea sufletul, atunci cînd îsi aducea aminte de ai lui, de sora mai mica si de tatal lui, cel plecat pe undeva prin tara. "N-o sa-ti vina sa crezi, dar mi-e dor pîna si de maica-mea, asa cum e ea!" Si eu îl credeam, pentru ca era aîta de trist si oricum credeam tot ce spune, ma gîndeam ca ar fi putut fi altfel, cu totul altfel daca n-ar fi fost maica-sa. Liviu mi se parea mereu acelasi, dar totusi schimbat. Nu pot explica de ce era asa, de ce credeam ca e asa, dar nu am dubii. "Nu vezi ca nimeni n-o sa ne lase în pace?" Nu aveam raspuns pentru chestia asta, oricum mama nu-l putea suferi, mereu ma întreba ce am de gînd si mai avea si convingerea ca într-o zi o sa ma omoare. "Cînd vin la tine si nu raspunzi imediat, ma gîndesc ca nu mai esti, ca zaci pe undeva, ma trezesc noaptea cu gîndul ca acuma te strînge de gît." Ma înfuriam tare de tot cînd o auzeam vorbind asa, ma înfuriam si plecam mereu trîntind usa, mergeam aiurea pe strazi, stiam ca Liviu nu va veni acasa, mama avea zile fixe de vizita si Liviu cunostea programul mai bine ca mine. Prima data cînd a ramas la mine ne-am trezit cu mama pe nepusa masa si i-am deschis, spunîndu-i simplu ca mai e cineva prin zona. Mi-a raspuns la fel de simplu: "Trezeste-l si da-l afara!" Drept pentru care m-am dus si i-am spus ca trebuie sa plecam, m-am dus în bucatarie si am facut o cafea, iar mama continua sa-mi zica ceva dar nu ascultam deloc, eram cu mintea în alta parte. M-am trezit strigînd ca daca nu-i convine n-are decît sa se care, îi vorbeam atîta de frumos, dar în gîndul meu mai rosteam sute de cuvinte, care mai de care mai neortodoxe. Am iesit din bucatarie, vroiam sa vad ce face Liviu de nu mai apare si l-am gasit în holul mic, lipit de perete, cam asa cum stau unii în statii asteptînd autobuzul, privea speriat, destul de speriat, mi-a zis ceva, dar nici pe el nu-l puteam auzi. I-am zis doar: "Nu ti-e foame?" A raspuns ceva de genul: "Poate mai tîrziu!", am deshis frigiderul si am îngramadit într-o plasa tot ce mi s-a parut mie mai comestibil si am plecat. Ne-am dus într-un parc si-am stat acolo pîna am terminat tot ce luasem cu noi si apoi ne-am întors acasa. Eram singuri, obositi si pe deasupra mai stiam si ca nu se prea poate, dar nu conta, era înca azi si eram împreuna.

I AM NOT AS GOOD AS SOME BUT I AM FAR BETTER THAN THE MOST! Chestia asta îmi place tare mult, desi nu prea cred ca e adevarata. Am intrat într-o cabina telefonica si mi-au cazut ochii pe ea, era scrisa cu pix albastru, poate chiar stilou, literele erau foarte subtiri. Oricum m-a ajutat mult, de atunci am încetat sa mai plîng, am strîns mereu din dinti si am ajuns unde am vrut, în America si apoi aici, în casa asta din Davenport, un tîrg nenorocit, comparabil cu marile orase de acasa. Nu ma prea împac cu gîndul ca am ajuns iar la frig, desi mereu mi-am dorit sa am o casa pe malul oceanului, sa fie cald, atît de cald încît sa nu pot suporta caldura.

Unii se duc doar în alt cartier, sau în alt oras, eu a trebuit sa vin aici ca sa scap de Liviu, de obsesia lui. Acasa, fara el, totul era doar nimic, prin el erau toate. Oricum nu-mi pare rau, America e frumoasa. Orasul asta e cam nenorocit, e prea frig si mai vine si iarna, o data pe an desigur, dar pentru mine e oricum prea mult. Nu am locuit de la început aici; la ambasada, cînd, spre surprinderea mea, am fost întrebata: "Unde vreti sa va stabiliti?", am raspuns: "California." Si asta numai din cauza oceanului, de parca numai acolo ar fi fost, dar n-am avut parte de el, pentru ca am aterizat undeva lînga San Diego si am plecat imediat la Sacramento, unde am

ramas cîtiva ani. Chiar si acum, cînd ma gîndesc la toate astea, ma cuprinde o senzatie ciudata, un amestec de teama (ca totul s-ar putea spulbera doar deschizînd ochii) si bucurie (ca înca mai pot schimba ce trebuie schimbat). Acum am destul curaj ca sa spun **nu** atunci cînd ceva nu-mi convine. Ascult un concert de Beethoven, ceea ce nu am mai facut de mult si mi se pare ciudat cum apare un moment pentru fiecare stare, iar daca îl pierzi, e dus pentru totdeauna. Asa ca ascult cu bucurie si ma uit în oglinda din fata mea, ghicindu-ma printre obiectele îngramadite în vitrina din fata ei. Chipul mi se pare nefiresc, luminat partial de razele soarelui care în acest moment ma deranjeaza. Mai rau e ca zilele fara soare ma omoara de-a dreptul, de parca lumina, aparent nociva, mi-ar sechestra puterile. Sarpe veritabil cum sînt, nici nu e de mirare, cum n-ar mai trebui sa ma uit urît la mine ori de cîte ori îmi doresc ceva care stiu ca-mi face rau, caci, daca e sa respectam adevarul istoric, asa m-am nascut.

Primul lucru pe care am vrut sa-l vad în America a fost oceanul, dar l-am ratat. Pe al doilea însa nu. M-am dus la San Francisco, mi-am ales o strada unde m-am asezat pe o bordura si am stat acolo ore întregi pîna cînd am învatat pe dinafara ordinea si culorile tramvaielor, oamenii si obiceiurile lor. Cînd s-a întunecat, m-am urcat pe o scara si am strabatut orasul în toate directiile, desenîndu-mi singura o harta pe care am asezat-o în albumul cu poze de familie pe care îl adusesem de acasa. Mi-am dat seama, o data în plus, ca ma simt în siguranta între iluziile mele si as face mai bine sa nu le distrug în nici un fel. Drept pentru care am plecat spre casa cu un tren de noapte si mi-am promis sa nu mai calc niciodata acolo, sa-i las acelei lumi puterea de a ma apara si de a vindeca ce era de vindecat, atunci cînd era ceva de aparat sau de vindecat. Si m-am tinut de cuvînt, m-am mutat apoi din California, pentru mai multa siguranta si pentru ca acolo totul era mult prea scump pentru o amarîta ca mine, dar am si acum o harta inutila a unui oras ireal, al meu, o harta care sta între poza unei verisoare pe care n-am vazut-o niciodata decît în fotografia aceea, retusata pîna la dezgust, ca nici nu stiu de ce am luat-o cu mine si o poza cu mine, ascunsa dupa cineva din care se vede doar o rochie cam lunga si cu tivul descusut, nu stiu cine e, dar ma uit mereu uimita la figura derutata pe care am dat-o eternitatii, o mutra de copil cu ochii larg deschisi, cu parul cazut cam dezordonat si un zîmbet ciudat, schimonosit de o aiureala ascunsa.

Din anii aceia de început am o amintire speciala, o si visez deseori: am intrat într-o librarie din San Diego, cred, m-am învîrtit ca într-un muzeu, rasfoind zeci de pagini si nu stiu de ce, dintre toate cartile de acolo, mi-am cumparat una singura, desi habar n-aveam cine e autorul, am trecut pe lînga clasici si moderni, nu m-am oprit nici macar la Vonnegut (ceea ce mi s-ar fi parut de neînchipuit cu cîteva secunde înainte de a se deschide usile acelea de sticla), m-am oprit la o carte despre care nu stiam nimic, dar avea o coperta ciudata, cu un desen suprarealist, si cu o parte din litere în relief, de parca o parte ar fi trebuit pipaita si alta citita, oricum am cumparat-o si de atunci am un mod ciudat de a-mi alege cartile, mai mult dupa forma si culoare decît dupa altceva, ca prietenii mei ma privesc ca pe o aratare si doar la îndemnul lor mai cumpar si autori cunoscuti , asa ca sa nu mor proasta. Dar mereu visez sa scriu o carte albastra, cu coperta lucioasa, peste care mîna sa treaca usor, la anumite miscari, cunoscute doar dupa lecturi masive, unele litere sa se ridice pe rînd, la fiecare lectura altele, n-ar fi tocmai **Beloved**, dar ceva tot o sa se înteleaga. Pîna atunci, ma documentez lucrînd într-un bar nenorocit de tot, trîntind pe tejghea pahare cu bauturi ciudate, alegîndu-mi personajele, de parca pentru asta ar fi trebuit sa vin tocmai în America, cînd puteam, mult mai simplu, sa ma ratez acasa. Dupa ce plec din aerul acela de fum, duhoare (nici macar *a clean, well-lighted place)* la ore mai mult matinale, ma închid în casa mea mica, mica, mica, dar casa, îmi iau o punga de alune, sau altceva, dau drumul la teleu si caut documentare despre America, despre locurile în care n-am sa ajung niciodata, sau imagini de la ocean, oricare, valuri sa fie. Si atunci îmi aduc aminte de verile copilariei, petrecute la Mamaia, de lapele batut, bun doar la mare, de vacantele la Costinesti si de toate aleile sale, si ma simt mai altfel, încît pot sa dorm linistita. Si zgomotul valurilor îmi aduce aminte de Liviu si ma umfla rîsul în somn, ca uneori poti sa mergi pîna la capatul lumii si tot cam aia e. “Gata, scumpo, asta esti, asa ca scrie, tot n-ai ce face, macar asa mai taci si ma lasi în

pace! Hai, eu îti spun tot si tu scrii. Ti-e frica, ce, n-ai talent?"

Tot timpul mi se întîmpla lucruri ciudate, de exemplu caut ca nebuna lucruri care nu exista si îmi doresc doar lucruri pe care nu le pot avea. "Eu stiu ce vrei tu, ce vrei tu exista, dar nu pentru tine!" Un diagnostic exact pus de mama, uite asa, ca sa ma înnebuneasca de tot. Mai ales ca am si eu o obsesie: ca ea le stie pe toate, ca ea nu greseste niciodata. O singura data am fost sigura ca greseste si atunci am plecat sa-l caut pe Octav. Ma gîndeam ca, daca l-am gasit într-un camin nenorocit, îl voi gasi si într-un oras, care nici macar nu era prea mare. Asa ca am plecat fara sa spun nimanui, m-am urcat în tren, mi-am gasit locul într-un compartiment aglomerat, alaturi de o doamna care stia o gramada de retete de muraturi, îi zîmbeam politicos si îmi vedeam de ale mele, ma gîndeam la Octav, ma gîndeam ca poate nu mai vrea sa ma vada, mai ales ca plecase fara sa spuna un cuvînt, a zis doar: "Mai trec eu", atît, ca pe urma nu l-am mai vazut.

Ploua, ploua îngrozitor de urît, era o ploie de tocat nervii, desi n-ar fi trebuit, era doar începutul lui aprilie. Ma gîndeam ca va fi greu sa dau de el, stiam ca nu-i place sa iasa din casa pe vreme urîta. Oricum nu aveam nici un plan, mi se parea destul de ciudat sa cauti un om într-un oras care devenea tot mai mare pe masura ce ma apropiam de el. Mi-am luat o camera la primul hotel pe care l-am gasit într-un oras strain, în orasul acela care era al lui. M-am culcat devreme, m-am întins pe patul cam tare, ma gîndeam ca el e undeva *acolo*, si pentru prima data m-a cuprins teama: daca era plecat din oras sau daca era bolnav si nu iesea din casa? Habar n-aveam cum o sa dau de el, am stins lumina, si mi-am repetat într-una: e undeva acolo, deci o sa-l gasesc. A doua zi m-am dus la facultate, era singurul lucru pe care îl stiam, ca nu se lasase de scoala, doar plecase din Timisoara. M-am uitat la orar, mi-am notat salile în care erau grupele din anul lui, am luat-o din sala în sala, întrebîndu-i pe toti: "Nu cunoasteti pe nimeni cu numele de Octav Nanu?" Pîna la urma, dupa ce am trecut prin fiecare sala cel putin de doua ori, unuia i s-a facut mila de mine si mi-a dat un numar de telefon. "Nu sînt sigur, dar asta ar trebui sa fie."

Am cautat ca nebuna un telefon si pe urma am cautat fise, în sfîrsit am reusit sa formez numarul, l-am trezit din somn si mi-a zis: "Daca ma trezeam cu tine în sala, cred ca… Nu stiu, cum m-ai gasit? Hai, tu, ca nu esti normala!" A venit sa ma ia de acolo. "Unde esti?" "Lînga un telefon public si un bloc cu zece etaje!" Mi-am dat seama ca era cel mai idiot raspuns, oricum m-a gasit si am stat de vorba cîteva ore, acolo în ploaie. S-a bucurat ca m-a vazut, dar atît, trecuse mult timp, avea multe de facut si nici nu era singur. Am luat trenul a doua zi, dupa ce mi-am platit camera de hotel, pentru doua nopti, desi nu locuisem acolo decît una. M-am întors acasa fericita, fericita ca Octav exista, fericita ca pot sa-i dau oricînd telefon, ca sîntem prieteni, ca bla bla bla… cînd îmi va fi cel mai greu… texte.

În orice caz, acum nu puteam sa-l sun, sa-i fi spus, ce?! "Pai sa stii ca mi-e greu fara ala? ca nu mai stiu cum sa descîlcesc viata asta împutita?" Pai, în primul rînd mi-ar fi spus ca nu e asa, iar pe urma, sa-l dau afara ca o sa-mi fie mult mai bine fara el. Am visat ca l-am întîlnit, ca mi se parea atîta de schimbat încît numai eu îl puteam recunoaste, era blond, vopsit în galbenul acela strident, parea un boboc de rata, doar ca era brunet la radacini, mai avea si cioc, semana mai mult cu Liviu, cel din zilele lui proaste. Alergam, ne ascundeam, eram cînd pe Calea Sagului (ce cautam eu acolo?) cînd într-o curte ciudata, ca o pajiste, dar în unele locuri erau camioane care descarcau niste lazi mari. Alergam, ne ascundeam, încercam sa nu ne gaseasca nimeni, treceam prin camere pline de copii, parca o gradinita, sau scoala, nu stiu. Mi-era frica, asta stiu sigur. Si mai stiu ca vroiam sa ramîn cu el (care ***el***?!).

O data am putut chiar sa înteleg ce-am pierdut (si ce-am avut?!), adica sa ma uit la amîndoi fara sa înteleg nimic, eram la munte cu Liviu, am urcat toata ziua, ne-am catarat pe niste stînci, într-o zi destul de cenusie. Eram istovita si ma dureau mîinile, le aveam scrijelite de pietrele alea brusc rele. Nu mai puteam, m-as fi oprit acolo, în mijlocul urcusului, as fi ramas asa, agatata de stînca, as fi ramas asa între doua lumi, as fi ramas acolo, nu mai vroiam sa merg, iar Liviu tipa la mine, iar eu ma simteam si mai rau, asteptam sa-mi întinda o mîna, sa faca ceva

sa ma ia de acolo. Dar nu, el statea calm, sus pe culme, îsi aprinsese o tigara si privea mai mult cerul. În acel moment s-a întîmplat ceva, adica de nu stiu unde a aparut Octav. Uite asa cum aparuse si prima data, din neant. S-a uitat lung la mine, mi-a strigat ceva ce eu n-am înteles ca-mi batea vîntul chiar în fata. Oricum, am reusit sa prind frînghia pe care mi-a aruncat-o. Am urcat încet, cu grija, nu trebuia sa fac un effort prea mare, pentru ca el avea o putere de care nu-l credeam în stare. Am ajuns sus si în timp ce-mi trageam sufletul, ma uitam la ei, amîndoi: unul fuma linistit, iar celalalt aduna frînghia, usor obosit. Nu aveam curaj sa-i zic nimic, iar el era încruntat, tacea la rîndul lui. Am închis ochii, am plîns un pic si apoi am vrut sa-l întreb o mie de lucruri deodata. Disparuse. Liviu terminase tigara si a strivit-o sub bocanc, apoi s-a întors spre mine si mi-a zis plictisit si într-un fel ciudat. "Mergem?" m-am ridicat si într-o ora am fost la cabana. Ma gîndeam la Octav, ma gîndeam la filmul ala, singurul la care fusesem împreuna (si nu era un film oarecare ci chiar ***Bitter Moon***). Acum nu stiam unde o fi disparut, ma uitam la Liviu, la pletele lui blonde, ma gîndeam ca ar trebui sa vorbim despre asta. "Ti-a fost frica, adica ti-a fost al dracului de frica?" M-a întrebat simplu, de parca asta conta. Ma uitam la el naucita, si am zis: "Norocul meu ca a venit Octav." A împietrit, nici n-a mai respirat, pe urma s-a întors încet spre mine, încet de tot. A vrut sa zica ceva, dar era vizibil încurcat. Pîna la urma mi-a zis: "Dar n-a fost nimeni acolo, pricepi, nimeni! tot drumul am fost doar noi doi!"

Am mai trait asta, nu stiu cînd, dar nu ma însel. Adica eu am mai fost acolo si am mai vazut masina sarind în prapastie. Toate ziarele spun ca a fost ieri, dar eu am mai vazut asta. În fine. Oricum altceva deosebit n-am facut toata ziua, dar a trecut, cu cafeaua de la ora sapte si un sfert, cu pauza de masa de la unu, cu tot. Pe urma am plecat pe vale, am stat toti pe niste pietre, cu picioarele în apa. La un moment dat ne-am plictisit, ne-am hotarît sa plecam spre casa. Am oprit într-o parcare si masina aia a trecut pe lînga noi, dar avea viteza si atunci n-a luat curba ca a mers drept înainte, ca într-un banc prost. Nu conteaza prea mult acum daca a fost o data sau de doua ori, sînt oricum mult prea obosita. Nici ieri, nici azi n-am facut nimic deosebit. Totul e atît de cenusiu de parca azi a fost ieri si mîine va fi saptamîna trecuta. Si atunci, masina aia cum sa nu sara în prapastie de doua ori?

M-am trezit brusc, simtind cum se învîrteste toata casa cu mine. Îmi e frica sa mai închid ochii, asa ca m-am hotarît sa ramîn treaza. Nu-mi dau seama ce se întîmpla cu mine, niciodata n-am mai simtit ce simt acum. Nici n-am curaj sa ma întind pîna la telefon si nici nu am pe cine sa sun la ora asta. Chiar, cît o fi?! Ma-ntind dupa ceas si camera mai face o tumba cu mine, asa ca renunt. Nici nu-mi dau seama ce vreau în secunda asta, sa se termine sau nu. *Alas, poor Yorick*…

Asa arata unele zile cu Liviu:

Lucia, daca eu nu ajung acasa pîna pleci tu, te rog lasa-mi scris ce am de facut!
Bafta!

Te rog sa nu fii suparata pe mine, dar am luat niste hîrtii de la tine. Împrumut! i-am luat mai de mult, dar am uitat sa-ti spun. Ciao!
P.S. În seara asta plec din oras. Poate îti dau telefon din gara.

CIAO!
Am trecut pe la tine, am mîncat ceva si acum plec. Am ceva urgent de rezolvat.
Am trecut doar sa-ti spun Ciao!
P.S. În seara asta am mici probleme de rezolvat. Am sa trec mîine seara sa stam de

vorba.

Bat la masina de cusut bbb piesa bbb
Ma au
Nu vreau nu vreau nimic vreau doar sa zbor vvvv vvvv
(asta nu cred ca era pentru mine, dar era foaia în masina de scris)

Liviu, te rog sa treci mîine mai devreme,am ceva de vorbit cu tine. Nu pot sa te astept pîna tîrziu, am cîteva zile tare grele.

Dormeai si nu te-am mai trezit. Eram frînt, adica rupt. Oricum, tot n-as fi priceput nimic.

Daca ma cauta cineva, ORICINE, spune-i ca nu am mai fost pe-acasa de cîteva zile, ca nu stii nimic de mine. Da întreaba cine e!

Numai tu poti sa ma ajuti.Ma ajuti, da?!
Îti spun deseara despre ce e vorba.Ciao!

Zilele fara el erau mult mai simple, citeam sute de pagini în zilele acelea si ma vedeam cînd Anna Karenina, cînd Emma Bovary, oricum nu eram niciodata personaj secundar si vorba ceea: despre femeile cumsecade nu se scriu carti. Oricum mi-am dat seama ca nu stimez prea multe dame, da' nici cu barbatii nu-mi era rusine, dar n-as fi vrut sa fiu vreunul dintre ei, ca aia care pareau mai de treaba si destepti (rari, foarte rari!) picau pe mîna vreunei dame…, ca toate… (nu gasesc cuvîntul, cum se spune misogin pe invers?!) oricum, erau fericite! Asa ca citeam mai departe, gîndindu-ma ca se va întoarce, altceva ce puteam sa fac?

Da, desigur, ascultam Melissa, numai Melissa!

Erau momente cînd nu mai puteam deloc, nu mai stiam ce sa fac si porneam pe strazi în cautarea lui, trebuia sa fie undeva, de obicei ma anunta cînd pleca din oras. Singura realitate ramîne timpul, cu sau fara Liviu, timpul, doar el exista, ba unii spun ca e mai batrîn decît toti si toate, ba chiar va ramîne si dupa ce universul se va duce. La fel si eu, trebuie sa gasesc o cale pentru a ramîne si dupa Liviu. Abia acum îmi dau seama de asta. Dar daca ala are dreptate si totul, timp, spatiu, obiecte, toate sînt doar iluzie?, atunci ce pot face?, ca sa-l pastrez cumva, macar în clipa de acum ce se însiruie în lantul clipelor si nu va muri nicicînd!

Erau si înca mai sînt momente cînd porneam pe strazi sa-l caut, vroiam sa cobor în metrou si acolo, prin tunelele acelea întortocheate si întunecate, acolo înauntrul pamîntului si al lumii, trebuia sa fie, trebuia sa-l gasesc. În loc sa-l caut pe el, porneam sa caut intrarea la metrou, coboram toate scarile ce îmi ieseau în cale, coboram si în canale, coboram peste tot.

Cautam macar un cunoscut, cineva care sa stie unde e Liviu, trebuia sa-l fi întîlnit cineva de cînd nu-l mai vazusem eu, sau macar îmi putea spune unde e metroul, eu îl gaseam totdeauna greu, uneori doar dupa nopti de spaima, nopti în care respiratia mi se taia si întunericul intra în mine si inima mea, nopti în care luna se zarea pe jumatate sau mai putin. Atunci puteam coborî la metrou, alergam pe culoarele aglomerate, deschideam usile de care nu stiau prea multi si uneori aveam noroc, îl gaseam acolo. Mereu se înfuria, pe urma îi trecea si mergeam sa bem un suc, eu, si el o bere.

Acum ma învîrteam prin oras, cautînd undeva o intrare la metroul ala nenorocit, soarele era trecut de amiaza, plouase putin si pe asfalt era o mîzga urîta, care ma facea sa alunec mereu. Oricum, hainele îmi erau putin ude, iar lumea se dadea la o parte din calea mea, ceea ce, pentru prima data, îmi facea placere. Oricum nu întelegeam unde a disparut metroul si am început sa-i întreb pe toti… Dupa ce am primit zeci, sute de raspunsuri identice, am înteles ceea ce ar fi

trebuit sa stiu. În Timisoara nu se auzise de subway, n-a fost niciodata si nici nu avea sens sa se construiasca vreunul. Atunci nu-mi ramînea altceva de facut decît sa-mi construiesc un con de lumina pentru ceea ce n-a fost. Unul nascut spre trecut, pentru ca într-un anumit moment sa se întîmple.

În fond totul e amintire, mai ales stelele spre care priveam amîndoi, în acele nopti, în acele nopti cînd totusi vorbeam, povesteam, aruncam între noi mii de cuvinte cu bucurie sau ura, cu sperante sau alte gînduri ascunse.

Cum îmi puteam imagina ca eu voi ramîne *eu*, dupa ce voi fi privit atît de mult spre trecut? Stelele acelea nu mai erau acolo, iar vorbele pe care eu le trimiteam spre cer, rataceau aiurea cautînd adrese mereu schimbate, departate mereu. N-am ascultat un sfat simplu: "Daca va întîlniti cu antipersoana voastra, nu dati mîna! ati disparea amîndoi într-o mare strafulgerare de lumina."

Daca as putea sa-mi tin respiratia pentru cîteva minute si daca toata lumea ar face la fel ca mine, atunci sigur as putea privi mai bine sentimentele si faptele, chiar si pe ale mele. Atunci am vedea amîndoi acelasi lucru. *Dar nici un eveniment nu poate avea o pozitie stabila absoluta în spatiu.* Noi doi, dispersati si diferiti, atît de razvratiti si sceptici, vom lasa mereu o distanta de siguranta între suflete; dar ne agitam prea mult, ne zbatem fara sens, e imposibil sa nu dam diferite imagini aceluiasi joc/soc. Asa cum întelegeam diferit cuvintele si marea, durerea sau muntele pe care eu îl iubeam, pentru ca uneori tacerea pietrelor ma speria. Într-o alta dimineata cu soare sau ceata, am plecat amîndoi sa vedem Sfinxul. Ne-am urcat într-un marfar, ne-am ascuns acolo în timpul noptii si dimineata, cînd ne-am trezit, eram departe, într-o padure calma, strabatuta agale de un tren. Am întredeschis usa masiva a vagonului si ne-am asezat pe margine, lasîndu picioarele sa atîrne în gol. Era o senzatie ciudata de frig si libertate, atît de noua încît cerul nu mai avea nici o importanta si nici nu-l vedeam, nu ne uitam la el, iar el continua sa ne ignore, asa cum facea mereu. Nu-l uram, nici nu îmi era drag de el, iar trenul care ne purta spre munte îl anula complet. Dupa ce am trecut de padure, am traversat un fel de cîmpie, am vazut chestiile acelea rosii despre care cica am învatat la scoala, dar nu-mi aduc aminte, oricum e o zona frumoasa si dupa aceea muntii se vad tot mai aproape, mai primitori. Am stat o noapte într-o gara, nici nu ne-am dat jos ca sa vedem unde am ajuns, am închis însa usa, pentru ca asa era un pic mai cald si nici nu puteam fi gasiti prea usor. Ne simteam bine, nici nu prea aveam nevoie de cuvinte, nici nu prea vorbeam noi, decît atunci cînd Liviu vroia sa povesteasca ceva si eu îl ascultam, invers nu era posibil, ma întrerupea pur si simplu, cînd aveam senzatia ca asculta cu mai mare atentie spunea simplu: "Da' de ce crezi tu ca ma intereseaza asta? Da' poti sa spui mai departe, daca te-ajuta sa vorbesti." Si dupa aceea întorcea încet capul spre mine, mereu zîmbitor, de parca tocmai terminase de spus cele mai frumoase cuvinte din lume. Era însa atîta de natural, ca nu ma puteam supara pe el, ba chiar ma gîndeam ca are dreptate, nu spuneam decît prostii, asa ca ar fi fost mai bine sa tac.

Acum priveam mai mult afara, nu prea calatorisem prin partea aceea de tara, totul era nou, Liviu era alaturi, nu-mi lipsea nimic. Am ajuns la Sinaia spre seara , am cautat o camera si am gasit una ieftina, într-o casa de lînga gara, eram obositi, asa ca ne-am multumit cu prima oferta. A doua zi am pornit dis- de- dimineata, am urcat timp de cîteva ore bune, ne-am oprit de cîteva ori doar ca sa privim în jur, iar la amiaza eram deja pe platou si întîlneam din ce în ce mai multi oameni, nu-mi placea, iar aglomeratia de la Babele mi-a displacut si mai mult, era acolo o adunatura pe cinste care se catara peste tot, numai pe Sfinx le era ceva mai greu, dar unii erau aprope sus. Am asteptat sa se însereze, sa plece cît mai multi, iar în timpul asta am hoinarit fara tinta încolo si încoace. Erau atîtea pietre ciudate risipite peste tot, una chiar mi s-a parut ca seamana cu un leu si mi se parea ciudat ca nimeni nu se uita la ea, de parca nici n-ar fi fost acolo. Pe urma m-am asezat frumos lînga Sfinx, l-am privit de la toate distantele posibile, din toate unghiurile care mi s-au parut mie mai ciudate si am ajuns la o concluzie care m-a înfuriat foarte tare: piatra aia afurisita îsi batea joc de mine, statea acolo neclintita si avea curajul sa afiseze

mutra aia. Am coborît cu telecabina si am hotarît ca ziua urmatoare vom pleca de acolo. Liviu n-a comentat în nici un fel, dar aveam senzatia ca se bucura.

De cîteva luni locuiesc singura, nu mi se pare o noutate, ci starea mea obisnuita. Nu prea ies din casa, nu vorbesc cu nimeni, nimic nou pîna aici. Singura legatura pe care o mai pastrez cu ceilalti sînt cele doua ferestre care dau spre oras, fiecare spre alta parte, seara privesc lumea de aici si ma simt mult deasupra problemelor marunte, am o viziune ciudata din care nu pot distinge detaliile, dar vad ansamblul, drumurile marunte mai mult ma încurca, bulevardele, luminate cu becuri speciale, galbene nu se amesteca cu strazile de rînd; numai asa pot rezista, privind totul de la distanta, aici ma simt în siguranta, nimic nu ma poate atinge cu adevarat. Daca trebuie totusi sa cobor, o fac cu teama, mai întîi ma duc cît pot de încet spre usa de la intrare si ma uit pe vizor, daca nu e nimeni, ies încet si astept liftul. De fiecare data numar secundele, adulmec zgomotele ciudate care se aud cît timp astept ca un copil cuminte. Asta doar daca nu aud nici o miscare din vreun apartament vecin, pentru ca daca se aude ceva, ma napustesc spre trepte si cobor repede fara sa ma uit în urma.

Calvarul începe jos, unde nu înteleg nimic din ce se întîmpla, vînzatoarele nu înteleg nimic din ce spun, tot timpul trebuie sa repet de cîteva ori ce vreau, iar pîna la urma spun aproape pe litere. Daca ma departez prea mult de casa, totul devine dintr-o data foarte complicat, orasul ia o forma ciudata, iar strazile trec pe lînga mine si se smucesc în toate felurile, parca ar vrea sa scape de sub povara pasilor mei. Ma întorc obosita, fericita ca am mai reusit înca o data sa revin în camera mea albastra, cu ferestre mari care se deschid spre o alee prafuita, frumoasa doar seara cînd se aprind becurile si lumea nu se mai vede.

Oboseala singuratatii ma apasa uneori, foarte rar ce-i drept, pentru ca durerea mi-a patruns adînc în trup si nu o mai simt straina, ma duc atunci în bucatarie si deschid fereastra pentru a auzi zgomotele unei lumi pe care nu o vad, geamurile dau în spate, spre alte case mult prea umile în fata blocului turn, înalt, dar singur. Bucataria e tot albastra, cel putin la început asa a fost, cu timpul aburii s-au mai depus pe pereti, praful s-a asezat deasupra si culoarea e foarte ciudata, ma uit ca pe zi ce trece peretii par tot mai murdari si ochii îmi cad pe un gîndac care trece destul de calm pe deasupra unei linii desenate frumos pe perete. Aprind lumina si caut ceva cu care sa-l lipesc de perete sa scap de el, dar pîna termin eu manevrele, animalul ala se ascunde si nu-l mai gasesc. Ramîn cu privirea în gol si cu mintea dusa, tin în mîna un carton rupt dintr-o bucata mai mare si ma umfla rîsul : uite ca nu sînt chiar asa cum credeam eu, adica singura.

Si atunci s-a petrecut ceva ciudat, am început sa tin la un gîndac de bucatarie si sa-l ocrotesc, aveam grija sa nu iasa ca prostul, atunci cînd se întîmpla sa mai treaca cineva pe acolo, adica mama, care nu intra în alta camera si era mereu îngrozita de priveliste, încît ramînea pe loc si încerca sa dea de capat lumii aceleia ciudate. Gîndacul îi mai lipsea! Si atunci am gasit solutia, am vazut unde se ascunde inculpatul si am început sa las dulapul deschis ca sa dea lumina peste el si sa nu iasa ca prostul, cînd eram doar eu putea umbla oriunde, cînd ma vedea îsi continua drumul, atît de mult se obisnuise cu mine. Cînd m-am întors de la mare nu l-am mai gasit, i-am simtit lipsa si am crezut ca a plecat dintr-o casa parasita, ca orice animal credincios. “Vezi ca am facut curatenie! (ce-i drept nu observasem si acum ma uitam uimita în jur, pentru ca totul era altfel, curat si aranjat). Încearca sa te comporti ca un om normal, ca n-ai crescut în padure!” Era inutil si cred ca stia asta, dar mai încerca o data, în fond eram copilul ei si asta nu se mai putea schimba, dar eu m-am comportat la fel, în doua zile totul a fost ca înainte, doar ca eram singura.

Nimic nu-mi parea cunoscut, ma uitam si nu întelegeam ce e cu mine, de ce sînt legata de tuburile alea, ma durea capul si nici nu prea vedeam. Ma uitam în jur, vedeam un tavan alb, murdar, crapat în mai multe locuri, vedeam un neon spart si un altul, care mai mult pîlpîia. Un lucru era sigur, nu eram acasa si nu eram în nici o camera în care mai fusesem.

Am încercat sa ma misc si, spre surprinderea mea, n-am prea reusit. Era ceva ce ma tinea legata puternic si mai era si senzatia aia de greata si o durere ascunsa peste tot. Am încercat sa deschid ochii mai bine, dar tot n-am recunoscut nimic. Si ce vedeam mi se parea de neconceput, adica eram singura într-o camera mica, semana cu o camera de spital, dar ce sa fi cautat eu la spital, nu ma duruse nimic în ultimul timp, nu încercasem sa sar pe geam si nici n-am mai înghitit tabletele alea pe care mi le cumparasem cu un singur gînd: sa ma plimb prin oras, sa ma duc prin parc si pe malul Begheiului, sa ma uit apoi la porumbei si la bebelusii care se jucau acolo, iar apoi sa vin acasa, sa ma uit la film si sa le înghit pe rînd, asa una cîte una, timp de vreo ora, nu mai mult, ca sa nu-si piarda efectul.Era duminica, era primavara mi-era bine, ce cautam la spital?

Nu era nimeni în jurul meu, am stat asa nemiscata cîteva ore, pîna cînd lînga mine a aparut o femeie murdara si vulgara, care purta un halat groaznic, s-a uitat la mine si a zis ceva care m-a naucit: “Na, ca ti-ai revenit!”

Pe urma a plecat si cîteva ore n-a mai venit nimeni. Mi-era foame, dar mai ales îmi era sete, o sete îngrozitoare si-am încercat sa strig. Am scos doar niste sunete destul de ciudate, n-a venit nimeni si am mai încercat o data. Am avut ceva mai mult noroc, un cap aproape chel, nepieptanat de mai multe zile si niste ochi holbati, cam tîmpi s-au zarit în pragul usii, dar în loc de altceva n-am auzit decît : “Na, ca ti-ai revenit!”

Ma uitam asa în jur, gîndindu-ma ce dracului caut eu acolo, de ce ma tin aia legata, pîna mi-am dat seama ca nu sînt legata, ca e o biata perfuzie, cam pe terminate si ma gîndeam ca în curînd o sa-mi curga aer în vene ca atîta mai era în punga aia flescaita, pe care scria cu albastru L COZA. Nu întelegeam ce ar putea sa fie si îmi parea rau ca o sa mor ca proasta.

Cred ca am adormit la loc, oricum, cînd am deschis iar ochii parea destul de tîrziu, era cam întuneric, doar prin crapatura usii se zarea o lumina slaba si se auzeau niste voci. Mi-am dat seama ca de aia ma trezisem, ca tipa cineva la o sora, sa aduca mai repede tubul de oxigen ca altfel moare. Ma gîndeam ca ar putea fi vorba de mine, dar nu, tot n-a venit nimeni. M-am culcat iar si cînd m-am trezit, un doctor cam trist se uita la mine si-a zis: “Na, ca ti-ai revenit!”

Îmi venea sa-l strîng de gît, în loc de asta i-am zîmbit frumos si i-am zis strengareste: “Da’ ce credeati?” Ma uitam la el si culmea e ca a început sa rîda, nu parea deloc suparat si chiar mi-a zis : “Pai, draguta, ai fost cam dusa, daca întelegi ce vreau sa spun.” Nu întelegeam nimic asa ca i-am zis ca mi-e sete, iar el a rîs iar. Si pe urma s-au tot plimbat pe lînga mine asistente si doctori, bolnavi si femei de serviciu.

Am încercat sa-mi caut ultimele amintiri, sa vad cum ajunsesem acolo, stiam ca m-am sculat, ca de obicei pe la opt, mi-am baut cafeaua, mi-am propus sa nu merg la scoli. N-aveam chef, asta e, nu mai aveam de mult chef. Era o zi de primavara. Mergeam spre centru, traseul obisnuit, mers mecanic, gesturi tipice, gînduri la fel. Era soare, cald. Asa cred acum. Atunci: senzatii din toate partile. Nu era multa lume în jur. Am trecut repede de Complexul Studentesc, fara nici un gînd. La stînga, drumul spre Universitate era la locul lui, dar nu era pentru atunci. Am luat-o spre centru, nu mai stiu ce zi era. Ma apropiam de Bega, abia ghicita sub verdele primaverii. Am aruncat o ultima privire spre Universitate, hotarîsem deja: azi nu!

Am privit strada, am vrut sa trec, dar n-am putut. Era acolo, adica dincolo, pe partea cealalta a drumului, lînga pod. Urcase dinspre parcul din fata Chimiei, venise tocmai pîna acolo, în raza mea de vedere. Era blond, pletele i se revarsau pe spate pîna la mijloc. S-a îndreptat urgent spre centru, nu i-am vazut fata. Mergea repede, stia ce are de facut. Totul era calculat, nu privea decît înainte. Era în blugi si avea un rucsac, asa cum au azi toti, pe spate. Cred ca tot din blugi. Am vrut sa trec strada, sa-l ajung din urma. Veneau masini din ambele parti. Am continuat sa merg în viteza, aproape alergam. El mergea calm, cu pasi egali, hotarîti. “Nu ma opriti voi pe mine!” Mergea; deodata a aruncat o privire în jur. “Nu ma doborîti voi pe mine!” N-a rostit nimic, dar gestul a fost clar. Nu ma vazuse; m-am linistit. Am continuat sa merg, sau sa alerg. Mergea la fel de hotarît. N-a schimbat nimic, nu stiam despre ce e vorba, dar nu conta

pentru ca nu putea fi învins. Am încercat sa traversez, din ambele directii veneau doua camioane, acelasi tip.

Am luat-o la fuga, au claxonat îndelung si am rîs. Cel din stînga era rosu, cel din dreapta era verde. Soferii m-au înjurat, nici o diferenta, doar culoarea si sensul.
Si atît!